CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

APRIL 14, 1967 — No. 796 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

October
Rev. J.W. Van Weelden
Tweedsmuir Ave.
Chatham, Ont.

TRADITIE EN OVERTUIGING

"Het duurt geen tien jaar meer of de christelijke kerk op dit kontinent zal voor zeer moeilijke beslissingen komen te staan," merkte onlangs een predikant op. "Wij zullen dan onze houding moeten bepalen ten opzichte van tal van vraagstukken en daarom is het noodzakelijk, dat wij nu reeds tot het hart van het christelijk geloof doorstoten."

Dit was een uitspraak om over na te denken.

Dezer dagen kregen wij een boekje in handen, geredigeerd door ds. N. A. Schuman en getiteld "De kogel geketst, door vijftien gereformeerden." Het is een vervolg op een ander boekje "De kogel door de kerk". In het laatste werden interviews gepubliceerd met mensen, die het geloof hadden verloren of de kerk vaarwel hadden gezegd. In het eerste komen nu de mensen aan het woord, die aan de kerk trouw gebleven zijn.

"De kogel door de kerk" heeft ons niet veel gedaan. De kritiek was vaak te goedkoop en te weinig zeggend. "De kogel geketst" is interessanter. Vijftien verschillende mensen, jong en oud dooreen, geven hun visie op verschillende problemen, waaruit dan moet blijken waarom zij nog steeds gereformeerd zijn gebleven.

Vooral over die traditie zullen vele vragen gesteld worden en bedenkingen worden ingebracht. Maar dat behoeft niemand te verontrusten. De kerk is niet in die zin een bolster in de wereld, dat de ontwikkeling van het leven aan haar voorbij gaat. Dit kan inhouden, dat bepaalde gebruiken en opvattingen, die een vorige generatie had, nu veranderen zullen. Daar behoeft niemand alarm om te slaan. En het handhaven van gebruiken en opvattingen op zichzelf is nog niet een verdedigen van de reformatorische waarheden.

Maar met de geloofs-overtuiging is dit anders. Die berust niet op gebruiken of onthoudingen. Die berust op onze persoonlijke relatie tot God en onze kennis van de Schrift. Dit is het verfrissende in "De kogel geketst", dat, hoewel men het soms grondig oneens kan zijn met sommiger opvatting, deze mensen blijk geven van een levende band aan Jezus Christus. Heeft men die, dan moge er misschien wel iets veranderen, maar dan ligt het anker vast. Heeft men die band niet, dan is er inderdaad reden voor ongerustheid en bezorgdheid, niet alleen straks, in de toekomst, maar nu reeds.

Nu zijn wij nog steeds erg geinteresseerd in het leven in Nederland, vooral ook in het kerkelijk leven. Als wij een trip naar Holland maken willen wij ons graag ook op dit punt op de hoogte stellen, en als een dominee een trip heeft gemaakt, willen wij wel graag zijn indruk weten. Maar in "De kogel geketst" hebben wij de houding van vele Nederlanders uitgestippeld. Zo denkt dus Nederland tegenwoordig. Die "vijftien" zijn wel aardig representant voor christelijk Nederland.

En als je dan zo de verschillende opinies leest, dan blijkt er veel veranderd te zijn in de laatste tien tot vijftien jaar. Het is niet zo verwonderlijk, dat er een groep als de "verontrusten" is gegroeid. Want kerkelijk Nederland is wel sterk veranderd. Er wordt over onderwerpen als "Assen", de vrijmaking, de zondagsheiliging, de vrouw in het ambt, de Wereldraad van Kerken, christelijke politiek en vakbeweging, heel anders gedacht en gesproken. Om nog maar te zwijgen over het gezag van de Bijbel.

Nu trekt het onze aandacht niet alleen omdat wij nog sterke banden aan het oude vaderland hebben, maar omdat wij weten dat binnen niet al te lange tijd deze problemen zich eveneens aan ons zullen presenteren. Ten dele doen zij dit reeds. Wij zullen, nu en straks, onze houding moeten bepalen. Wij zullen een standpunt moeten innemen.

Nu zijn er die door de gedachte aan deze ontwikkeling reeds verontrust worden. Zij houden vast aan bepaalde standpunten, omdat het traditie is of omdat "het altijd zo gedaan is", maar zonder dat zij een duidelijke schriftuurlijke grondslag daarvoor hebben. Zij zijn conservatief ter wille van het conservatisme.

Anderen daarentegen grijpen iedere vernieuwing aan, omdat zij dan menen verlost te worden van een vermeende sleur, die soms het kerkelijk leven gevangen dreigt te houden. Zij geven zich niet terdege rekenschap van wat de vernieuwing of verandering inhoudt. Zij zijn progressief om toch maar progressief te zijn.

Tegen beide kan men bezwaren indienen.

Maar waar het op aan zal komen is of wij God persoonlijk kennen en of wij Zijn Woord kennen. Dit zal de toetssteen blijken te zijn. Want er is verschil tussen traditie en gelóófsovertuiging.

Porthleven, Cornwall, Engeland: Brandweerlieden en militairen in een bootje zijn als het ware ingesloten door een zee van olie, afkomstig van de op de rotsen gelopen tanker Torrey Canyon.

Beelden van en uit NEDERLAND

Puinhoop van leiderschap . . . en journalistiek!

Nederland heeft weer een Kabinet. En wel onder leiding van de huidige minister van Defensie, Schout-bij-nacht P. J. S. de Jong. Dus toch een R.K. premier.

Al of niet slagen was een dubbeltje op zijn kant De verdeelsleutel was 6 K.V.P., 3 V.V.D., 3 A.R. en 2 C.H. De procedure was wel een ietwat vreemde. 't Waren de fractie-voorzitters meer dan de formateur, die de candidaat-ministers aanwezen. Zeer ongebruikelijk en ook zeer ongewenst, gezien de Nederlandse verhoudingen.

Toen j.l. vrijdag de heer Aantjes (A.R.), om gezondheidsredenen, de portefeuille van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening niet accepteerde, scheen de zaak weer vast te lopen. Op het laatste moment werd een plaatsvervanger gevonden in Ir. W. F. Schut, een bekend stedebouwkundige en planoloog. Uit het huidige Kabinet gaan vier over naar het nieuwe, nl. de heer De Jong (nu premier), mej. Klompé (Maatschappelijk Werk, Cultuur en Recreatie) en onze "onvervangbare" minister van Buitenlandse zaken, Mr. Luns, sinds 1952 heer en meester op Plein no. 13. Nieuwe Katholieke ministers zijn Prof. G. H. Veringa (Onderwijs en Wetenschappen), Ir. P. J. Lardinois (Landbouw en Visserij), Mr. L. H. de Block (Economische Zaken).

De vierde minister uit het Kabinet-Zijlstra, die bljft, is Drs. J. A. Bakker (A.R.), die van Economische Zaken naar Waterstaat en Verkeer overgaat. Nieuwe A.R. ministers zijn B. Roolvink (Sociale Zaken en Gezondheidszorg) en Ir. W. F. Schut (Volkshuisvesting). De heer H. K. J. Beernink (C.H.) bezet het "Torentje" (Binnenlandse Zaken), en drs. B. J. Udink zal de Ontwikkelingshulp beheren.

Tenslotte drie liberalen, prof. dr. H. J. Witteveen (Financiën), luitenant-generaal W. den Toom (Defensie) en prof. mr. L. Polak (Justitie).

De commentaren in de pers waren nogal in mineur. Onze dagbladen zijn in de laatste tijd verrijkt (?) met rubrieken, die men in [illegible] Amerikaanse en Canadese bladen al lang kent, nl. de z.g. column.

De schrijvers van deze "kronieken" schijnen meer vrijheid te hebben dan zelfs de hoofdredacteuren. Men moet vooral dik doen blijkbaar, om getapt te zijn. Zo trok "De Telegraaf" de Roomse professor F. Duynstee aan en eerlijk gezegd, hij kent zijn liedje al heel aardig. Terwijl de eerste vergadering van het nieuwe ministerie nog moet plaatsvinden en de Regeringsverklaring nog moet worden opgesteld, weet de feature-writer Duynstee nu al, dat het niets wordt.

Luister maar:

"Ons constitutionele stelsel is staatsrechtelijk en politiek vermolmd. De partijen lijken op zwakke mannen die een te zware kar opduwen tegen een te hoge brug. Het Kabinet, dat er nu is, vertoont vele onzekere plekken en zal te lijden hebben onder de machteloosheid welke de partijen **aan de** dag hebben gelegd... De puinhopen van leiderschap, waaruit het is geboren, zal door volgende verkiezingen ongetwijfeld nog verdere ontbinding vertonen." Echt Telegraaf-stijl.

Heel opvoedend voor lezers, die het a.b.c. van de politiek niet eens kennen en òf bij de boerenpartij òf bij D '66 terecht komen.

De verklaring: de professor was lid van de Tweede Kamer, maar is het nu niet meer.

Ook in de A.R. Partij zorgde haar voorzitter, Dr. W. P. Berghuis, weer voor een incident. Voor de televisie liet hij nog eens blijken van zijn voorkeur voor samenwerking met de socialisten en oefende hij critiek uit op de formatie-poging van Mr. B. Biesheuvel.

Zaterdag mag het Centraal Comité zich over dit "aangescherpt meningsverschil" beraden. Het wordt nu sommigen wel wat al te bar. Een kiesvereniging was van mening, dat de heer Berghuis er goed aan zou doen als voorzitter van de partij heen te gaan. Een mening, die door velen wordt gedeeld.

Herziening van het kiesstelsel, wijziging in ons staatsbestel en structuurverandering van de partijen, zijn up to date-vraagstukken, vandaag de dag in ons goede Nederland.

De een praat de ander achterna, doch niemand die nog een plausibele oplossing op tafel legde.

"Politics are much more complicated than physics," schijnt Einstein eens gezegd te hebben. In Nederland is dat blijkbaar waar, want onze grote wetenschappelijke mannen kent zo ongeveer niemand. Evenmin zijn onze grote zakenmensen bekend, tenzij men, zoals Zwolsman en Verolme, de instrumenten van de publiciteit vaardig weet te bespelen.

Intussen heeft een internationaal onderzoek uitgewezen, dat Nederland de meest onafhankelijke, vrije pers bezit. De Pica-index gaf Nederland het cijfer + 3.25 tegen de Ver. Staten + 2.71. Het Zuiden en het Oosten van ons werelddeel komen er het slechtst af. Het minst van allen Albanië met — 3.51.

De procedure en het resultaat van dit onderzoek zijn ook alweer aan critiek onderhevig. Of in ons goede land altijd een goed gebruik van deze vrijheid wordt gemaakt, is een andere vraag.

Het regent tegenwoordig opinieonderzoeken. De waarde ervan is zeer relatief. Bij een onderzoek vanwege de Vrije Universiteit bleek plotseling bijna de helft van de geënqueteerden voor een rechtstreekse verkiezing van de minister-president te zijn. Drie jaar geleden had nog practisch niemand van de ondervraagden daarvan gehoord. En ook nu, naar men mag aannemen, weten de meesten niet welke wijzigingen daarvoor in de Grondwet zouden moeten worden aangebracht.

We mogen besluiten met een verhaaltje, daterend uit de jaren twintig. Er was een nieuw liberaal Kamerlid gekozen, die blijkbaar de politieke kaart van Nederland ook niet te best kende.

Dr. Nolens was toen de leider van de R.K. fractie. Bij terugkeer van hem uit Genève zag onze nieuweling deze markante figuur voor het eerst. Het gesprek met een collega-Kamerlid verliep als volgt:

— Wie is dat?

— Da's dr. Nolens.

— Wat heit-ie voor een rare jas aan?

— Hij is priester.

— Wat, is die Rooms?

— Ja, de leider der Katholieke Kamerfractie.

— Zo? D'r zijn hier nog al veel Roomsen, hé?

— Ja, dertig.

— Dertig? Kolossaal! Wa's de voorzitter eigenlijk?

— Koolen? Ook Rooms.

— En Ruys?

— Ook Rooms.

— Allemaal Rooms? Jonge, jonge, 't is toch wat te zeggen!

Wel, de nieuwe minister-president is ook weer Rooms, ondanks het feit, dat zijn partij **acht** zetels bij de verkiezingen verloor.

Hij en zijn collega's zullen het moeilijk genoeg krijgen.

Tegelijk met het bericht over de aanvaarding van de opdracht en het bezoek aan de Koningin, wier adjudant de heer De Jong vroeger was, meldt de radio het ontslag van 1700 man personeel bij Van Heek & Co.'s textielbedrijven te Enschede. Het aantal werklozen liep in maart terug van 99.000 tot 85.000. Dat was gunstig, doch dagelijks vallen er toch weer nieuwe ontslagen.

De heer Bouke Roolvink zal als minister van Sociale Zaken de eerste zijn, die hier een zware verantwoordelijkheid draagt. Gelukkig mogen we zeggen: hij kan het aan!

Cn.

De nieuwe Minister-President van Nederland, Zijne Excellentie P. S. J. de Jong, ontving (nog in zijn voormalige functie van Minister van Defensie), drie marinemannen die op 18 maart j.l. de bemanning van de sleper "Vikingsbank" redden. Op de foto v.l.n.r. Luitenant ter Zee N. van Dam, de Minister Schout-bij-nacht P. S. J. de Jong, Adjudnt-vlieger C. J. Heinen en Korporaal vliegtuigmaker R. Nauman.

In dit nummer

Cahiers voor de gemeente (1) pag. 2

Nikolaas II, de laatste Czaar van Rusland pag. 3

Bijbelstudie pag. 4

MONTHLY ARTICLE:
Sex education in school? pag. 9

Cahiers voor de gemeente ①

door Dr. Simon Kistemaker.

In zeer aantrekkelijke druk geeft Kok in Kampen kleine boekjes uit die moeten dienen om het kerkvolk op de hoogte te brengen van vragen die vandaag aan de dag in de theologische wereld gesteld worden. Op de kaft wordt deze mededeling gegeven: "Actuele theologische vragen summier en op heldere wijze voor meelevende gemeenteleden uiteengezet. De doorsnee-kerkmens weet meestal niet meer dan een fragment van een kwestie, wat hij vaak moeilijk kan inpassen in het kader van zijn geloofsopvatting. Wel heeft hij zich gerealiseerd, dat er iets gaande is, maar hij weet niet precies waar het allemaal om gaat. Omdat alle hangende problemen in rechtstreeks verband staan met het geloof van de gemeente, dienen de kerkmensen op de hoogte te worden gebracht van de vragen waar het thans om gaat. De auteurs van deze Cahiers willen dat doen door de publikatie van geschriften over de meest urgente onderwerpen. Er wordt hier niet om de dingen heen gedraaid, maar er wordt precies verteld wat er vandaag in discussie is."

Vóór mij ligt het eerste cahier (in een serie van drie), dat van de hand van de Kamper hoogleraar, dr. J. L. Koole, is. Zijn boekje van vijfenzestig bladzijden draagt de titel **Verhaal en Feit in het Oude Testament.** Op een prettige manier en in boeiende schrijftrant behandelt hij na enige inleidende bladzijden de volgende onderwerpen: Israëls betrokkenheid op de geschiedenis, de geschiedschrijving van het Oude Testament, historische betrouwbaarheid, en geïnspireerde geschiedschrijving.

Op de eerste bladzij van de inleiding behandelt dr. Koole de zeer actuele vraag van Genesis 3 — hoe verstaat men de vier bijzonderheden: de beide bomen, de slang, en haar spreken? — die de Synode van Assen 1926 bezighield en die nogmaals door de Synode van Lunteren 1967 beantwoord zal worden. Alhoewel het voor de schrijver van dit cahier onmogelijk is vooruit te lopen op de studie van het deputaatschap aangewezen "de vraag te beantwoorden, hoe gehandeld moet worden met de in Assen 1926 gedane leeruitspraak," vragen wij ons toch wel af of dr. Koole ons een dienst bewijst door dit onderwerp, zij het om de aandacht te trekken, aan te snijden doch verder niet te bespreken. Want juist van de Kamper oudtestamenticus zouden wij willen vernemen wat het verhaal en wat het feit is in het derde hoofdstuk van Genesis.

Het doel van dit boekje wordt in de inleiding, met behulp van drie punten, duidelijk besproken. Wij moeten aandacht schenken aan de aard van het bijbelse verhaal omdat, ten eerste, de wetenschap ontdekkingen doet en ons er toe dwingt vragen die zij ons voorlegt te beantwoorden. Ten tweede, het Schriftonderzoek heeft in onze eeuw niet stilgestaan doch op exegetisch gebied grote vorderingen gemaakt; men heeft bijvoorbeeld verschil gezien in het karakter van de verhalen over David en Salomo en het karakter van die over de profeten Elia en Elisa verteld worden. Het verschil ligt in de wonderen verricht door de profeten, terwijl deze in het leven van David en Salomo niet voorkomen. En ten derde, de vraag naar de geschiedenis is voor ons van groot belang. Wij willen weten wat er in het oudtestamentische tijdperk precies voorgevallen is. Wij vragen niet alleen naar het verhaal maar ook naar het feit.

* * *

Men zal de drie punten echter niet in bovengenoemde volgorde aantreffen. Dit zou inderdaad interessant geweest zijn, want onze belangstelling gaat zeker uit naar wat de wetenschap voor ons ontdekt heeft. Wij willen graag leren of de wetenschap met haar ontdekkingen de bijbelse gegevens bevestigt of tegenspreekt. Men zal echter het boekje van dr. Koole bijna tot het eind moeten lezen voordat de historische betrouwbaarheid van het Oude Testament in het licht van de opgravingen besproken wordt (blz. 57). Na een paar voorbeelden betreffende de aartsvaders komt hij met het voorbeeld van de muren van Jericho. "In elk geval kan men in het bijbelse Jericho nergens anders zoeken dan bij de tegenwoordige nog zo geheten plaats. En nu bevindt zich daar inderdaad wel een indrukwekkende ruïne, maar wat men vroeger als de 'muren van Jozua' beschouwde, blijkt in werkelijkheid de ommuring van een veel oudere stad te zijn: Jericho is op bepaald dramatische wijze ten onder gegaan meer dan vijfhonderd jaar vóór de Intocht. . . Er bestaat in dit geval een duidelijk konflikt tussen het verhaal van Joz. 6, althans zoals we dit gewoon zijn te lezen, en de resultaten van het oudheidkundig onderzoek, voorzover onze konklusies daaruit juist zijn. Voor dit konflikt kan men zijn ogen niet sluiten" (blz. 59), aldus dr. Koole.

Ofschoon hier geen namen van archeologen genoemd worden, kan men toch wel enige overeenkomst zien tussen de mening van dr. Koole en de boeken van miss Kathleen M. Kenyon, **Digging up Jericho** (1957) en **Excavations at Jericho** (1960). Archeoloog Kenyon kwam bij het opgraven van Jericho tot de ontdekking dat de stad Jericho de oudste ommuurde stad ter wereld is, want de muren die nu blootgelegd zijn dateren uit een tijd die aan de dagen van Jozua voorafgaat. We zijn dankbaar voor de gegevens omtrent het oude Jericho, doch voor ons blijft de vraag bestaan of de muren uit het itjdperk van de Intocht gevonden zijn.

Archeologen vertellen ons dat er voldoende bewijs is aan te nemen dat er inderdaad een stad geweest is toen de Israëlieten het land Kanaän binnenkwamen. Echter de krachten van weer en wind hebben hun werking laten gelden, zodat de sporen van het toenmalige Jericho nagenoeg uitgewist zijn. Men kan van de stad Jericho spreken doch kan niets met nauwkeurigheid vaststellen. De muren uit die dagen zijn niet gevonden, wat zeker op een algehele verwoesting kan wijzen. Wij weten dat Jozua de stad Jericho niet herbouwd wilde hebben en daarom een ieder die de stad weer zou willen oprichten onder de vloek stelde. Dat deze ban van kracht geweest is blijkt wel uit 1 Kon. 16:34. Eeuwen later, tijdens het bewind van Achab, koning van Israël, "herbouwde de Betheliet Hiël Jericho. Ten koste van Abiram, zijn eerstgeborene, grondvestte hij het; en ten koste van Segub, zijn jongste, plaatste hij haar poortdeuren — naar het woord des Heren, dat Hij gesproken had door de dienst van Jozua, de zoon van Nun."

Indien dan de ban eeuwenlang van kracht geweest is en de stad eeuw in eeuw uit aan weer en wind blootgelegen heeft zodat er letterlijk niets van Jericho van de dagen van Jozua overgebleven is, kunnen we moeilijk dr. Koole bijvallen en zeggen dat er een conflict bestaat tussen "het verhaal van Joz. 6, althans zoals we dit gewoon zijn te lezen, en de resultaten van het oudheidkundig onderzoek."

Nog moeilijker is het met dr. Koole de volgende stap te nemen als hij voorstelt dat er misschien een symbolische betekenis aan het verhaal van Joz. 6 toegekend moet worden. "Men kan er ook rekening mee houden, dat Jericho de eerste stad was, die Israël op zijn veroveringstocht ontmoet zou moeten hebben en daarom een symbool betekenen kon voor de wonderlijke verovering van Kanaän zelf" (blz. 60).

Indien de hoogleraar een symbolische betekenis aan een visioen wil hechten, kunnen we hem volgen. Immers de Schrift geeft genoeg bewijs dat visioenen symbolisch moeten worden verstaan, denk maar aan het visioen dat Petrus had op het dak van de leerlooier te Joppe. Maar hier in Jozua hebben we met geschiedenis te doen!

Juist daarom kunnen we de Kamper theoloog niet begrijpen als hij concluderend opmerkt, "Maar het blijft anderzijds de vraag, of er toch niet iets groots bij Jericho gebeurd moet zijn, iets dat aanleiding werd tot het breed uitgewerkte verhaal en de prediking die men daarin beluisterde." In zijn vaderlandse geschiedenisles aarzelt de schrijver van de brief aan de Hebreeën niet de val van Jericho te vertellen. Het hoort er bij omdat het een geloofsstuk is. "Door het geloof zijn de muren van Jericho neergestort, nadat (het volk) er zeven dagen lang omheen getrokken was" (11:30). Inderdaad is er iets groots gebeurd bij de stad Jericho, want door het geloof van de kinderen Israëls heeft God de muren ineen doen storten en de stad door vuur verwoest.

In dit artikel hebben we slechts het eerste punt behandeld. We hebben de ontdekkingen van de wetenschap even onder ogen gezien. Duidelijk zij dat we niets op de ontdekkingen van de archeologen hebben aan te merken; we zijn de oudheidkundigen zeer erkentelijk voor het vele werk dat zij verrichten en de kennis die zij vermeerderen. Doch wij hebben ons gekant tegen meningen die niet langer op feiten van de Schrift berusten maar die het verhaal aan de Schrift ontlenen en de feiten geheel en al aan de wetenschap.

In een volgend artikel willen we onze aandacht vestigen op de andere punten, waar dr. Koole toch het meeste van zijn boekje aan besteedt, en gaan dan enkele exegetische kwesties naderbij beschouwen, welke de auteur hier en daar aangehaald heeft.

MENSEN MET PIT

zijn er wel te vinden, mensen met smaak zijn er ook genoeg en mensen, die nooit bitter zijn, komt men ook wel tegen. "Rare Snijbonen" zijn er ook.
Wij hebben echter voor U de volgende ZADEN:

WORTELEN - ZONDER PIT
BONEN - MET SMAAK
KOMKOMMERS - BITTERVRIJ
GOEDE SNIJBONEN

By the way: Moet U nog PEULTJES? Die hebben wij ook. Vraagt U onze Holl. of Eng. prijscourant even aan? Er is altijd wel iets voor U bij, b.v. BLOEMBOLLEN, AARDBEIENPLANTEN, VASTE PLANTEN, RODE- EN ZWARTE BESSEN, KRUISBESSEN, LAGE APPELS EN PEREN, PEATPOTS, GOED GAZON-GRASZAAD, HOLL. KAMERPLANTEN, etc. etc.

WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS (between Bullock's and Peter's Corners), 4 Miles West of Dundas, on Nr. 8 Highway.
Open Daily from 8 a.m. till 9 p.m., closed on Sundays.
PHONE: 628-6641 DUNDAS.

FOR TEENAGE GIRLS!

In stock:

Anne of Green Gables
$2.95

by L. M. Montgomery.
15th printing - 329 pp.

Something SPECIAL!

WOUDSTRA'S BOOK HOUSE
12028 - 81 St.
EDMONTON, ALTA.

LEZERS SCHRIJVEN

WHO PREDICTS "ECHTE WETENSCHAP"?

Dear Sirs,

As readers of Calvinist-Contact, we should look with great favour upon a voice as "DE GEWONE MAN", who's testimony and seriousness of God's infallible Word is to expose the unwarranted assumptions of the Bible, as present day evangelical scholars fail to harmonize the paleoanthropological implications with Scripture.

The condemnation of science is emphasized - reemphasized and overemphasized.

The whole approach is negative.

The observations Mr. Van der Werff made are not an overnight "CRITIEK". He is not afraid to use his name in full. On the contrary we see P.T. under "ECHTE WETENSCHAP".

As a reader of Calvinist-Contact, I would be very pleased to see from Mr. P.T. a BIBLICAL SCIENTIFIC introduction, acceptable for "DE GEWONE MAN", **regarding:**

"Physical Thermodynamics, as revealed in Scripture (Gen. 1) and summarized in the fourth Commandment, (Exodus 20)" without consulting "DE BOEKEN" mentioned by Mr. Van der Werff.

Harry Wierenga, G.J.
Brampton, Ont.

Antwoord

Het spijt me, Mr. Wierenga, maar ik kan uw vraag niet beantwoorden, want ik ben op dit gebied ook maar een gewone man. Van physica en biologie heb ik zeer weinig kaas gegeten. Daarom zal ik ook geen oordeel uitspreken over allerlei wetenschappelijke verklaring, zo lang zij niet duidelijk tegen God's Woord ingaan, b.v. ontkennen dat er een God bestaat.

Hier ligt echter het probleem, nl. in hoeverre kunnen wij uit Gen. 1 opmaken welke methode God heeft gebruikt om de aarde te scheppen. Persoonlijk geloof ik dat de bijbel ons geen mededeling doet over het 'hoe' van de schepping, omdat dit m.i. de bedoeling van God niet is. Het staat vrij om de schepping te onderzoeken. We mogen naar bepaalde mogelijkheden zoeken en we moeten zelfs de mogelijkheden onderwerpen aan een critisch onderzoek en zien of ze in strijd zijn met wat God ons in Zijn Woord openbaart, b.v. of de wetenschappelijke 'oplossingen' God buiten beschouwing laten of niet, maar grote voorzichtigheid is op dit gebied geboden!

Wij moeten de bijbel laten zeggen wat hij wil zeggen. Wij mogen de bijbel niets opdringen wat wij wel zouden willen dat de bijbel ons zou openbaren.

Ik blijf er dan ook bij dat de gewone man, waaronder ik mijzelf reken, buitengewoon voorzichtig moet zijn bij de beoordeling van wetenschappelijke boeken over de schepping, zelfs van orthodoxe schrijvers. De wetenschap bepaalt niet of God's Woord onfeilbaar is, maar de bijbel zelf en het getuigenis van de Heilige Geest in onze harten.

Paul Tameling.

☆

MENTAL CARE

On Saturday, April the 1st I attended the annual meeting of Salem. Well, I am sure everybody knows about Salem. In C.C. there has been advertizing and there was a very good article from Dr. Vandermaas on "Salem and Careers."

I was glad I attended the meeting and for several reasons. There was a very good attendance. I recognized people from Belleville en from Kingston and from the neighborhood of Toronto.

Salem has a very warm place in my heart. And for many a reason. One of them is that I know a little of psychiatry. Not like a psychiatrist or like Dr. Vandermaas. Only as a nurse. I only played a very small part in nursing mental patients. In my 30-year-long nursing career I spent approx. 12 years in a Psychiatry hospital or on a floor in a general hospital in different countries.

Either nurses from Reformed Faith or people from our Churches who have been patients in a mental hospital or on a psychiatry floor in a general hospital know what it will be like to have a Christian Mental Hospital: "Salem."

I was kind of disappointed in Mr. Feenstra's address: "Toward a concept of Christian mental health." I am not criticizing Mr. F., because he had an inspiring speech. But my professional pride was hurt. Most people in our church know only what our leaders tell us, and I thought Mr. F. was rather black in his outlook on mental care. It seems to him there is no love in any of the Canadian mental institutions, and there is no psychiatrist who understands patients. I am sure Mr. F. knows better. Why then picture it so black? I have been in many of the Canadian mental hospitals, big ones and small ones, and on hospital floors. I visited the very big one in North Bay, and I tell you, it was immaculate clean and there was a lot of tender loving care. I was also in Kingston in the big Ontario Hospital. I know the hospitals are crowded, and some of the staff have not the love they should give. I worked with a number of psychiatrists in Kingston, Newmarket and Toronto and many of them were wonderful.

In the Netherlands I worked in three different places, Ermelo, Eindhoven, Amsterdam in the Valerius and even in those Christian hospitals were sometimes occasions, I am sure, God was not always pleased with. All places are visited by the devil and he tries to make a lot of good things wrong. There are Christian nurses who haven't love either. I know of a hospital of our faith in Holland and if one of my friends uses the name of Jesus they think she is a fanatic. Lots of doctors and nurses are having strenuous jobs and are overworked. I have often wondered why ministers and congregations are praying so little for them, I haven't heard it in Canada yet.

In Canada a lot of good is done for mental patients. I worked for Metropolitan Toronto in several places and the Welfare and Housing Homes are not the worst ones. I work for an Anglican Home and there is a lot of love and patience. And I tell you there is a lot asked from the staff. There is much bad publicity, but not all is true. The good is usually not mentioned. Many patients of our church have had good treatment and much love. Oh, I don't always agree with the psychiatrist because he is not a Christian, but how can you expect that from a man who is not taught like we are? That does not mean, however, that he is not aware of the essential treatment.

We are living in Canada and there are many doctors and nurses who are serving the Lord and working for Him in a manner which often makes me ashamed.

I was glad with the article in C.C. of March 23 when Mr. P.T. wrote about "Samen verder." The world's problems are our problems.

Of course a Christian psychiatrist helps much better, because he knows it is often guilt, the misunderstandings, the loneliness, the reluctance to live in communion with God that makes people sick. I am not speaking of schizophrens, paranoids, etc. That is a different story. I hope with all my heart that Salem will soon be built and that in years to come we may have more beds than only 30. With the prayers of all our people and the blessing of God it will be a wonderful place for many patients. But let us not forget the other hospitals.

God bless Salem and the people who will be working for it. He will send the men needed for the job I am very sure of that, and the volunteers who already are giving their time may be sure that it will be appreciated.

(Miss) Laura Kuik,
R.N., S.R.N.

Weest een meester in het schrijven van adreswijzigingen wanneer U gaat verhuizen

ga naar het postkantoor, haal er gratis adreswijzigingskaarten, vul ze in en U bent klaar (geen porto vereist)

laat de rest van de wereld weten waar U bent en U zult Uw post prompt ontvangen

POSTES CANADA POST

Zie voor inlichtingen omtrent de posterijen de gele bladzijden van het telefoonboek.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editor: D. Farenhorst.

Editorial Committee: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewponts of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be published without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibilty for opinions by its authors.

Sex Education in School?

by Rev. Michael De Vries

Should children be taught about sex as part of their regular schooling in all grades? Who should teach the subject and how should it be taught?

The public schools in Ontario are adding a fourth R — Reproduction — to their curriculum. The Ontario public schools will start introducing general sex education in September. The official guidebook explains that the purpose of sex education will be "to give the pupil a simple explanation of the reproductive system and the process of reproduction, and to provide an acceptable vocabulary to the biological facts of pro-creation — moving from an explanation of the reproductive system to a description of the birth process. The Toronto Education Film Distributors will supply two 18-minute films, "Boy to Man" and "Girl to Woman."

IGNORANCE NOT BLISS

In his informative booklet, *Of Sex and Saints*, Dr. Donald F. Tweedie tells of a young freshman Coed at college who tearfully confessed to him that she was pregnant. Subsequent investigation revealed that she had experienced her first romantic kiss and had presumed that she was expecting a baby. Such ignorance is, I'm sure, rather rare these days. And yet, though it is assumed in our sex-saturated society that our youth are fully informed, surprisingly enough, many young people do not have accurate information!

Happily we are outgrowing the strange prudery of yesteryear when this whole subject was avoided. Few mothers still feel constrained to tell their children, when they ask where they came from, that they were found under a gooseberry bush or that they were brought by the stork. It has become increasingly more plain that children should receive a natural, unembarrassed answer to so-called sexual questions. (Small children can be satisfactorily answered by simply stating that Daddy puts a seed in Mother's tummy.) Straightforward answers will help the children develop a wholesome, healthy attitude toward their sexuality.

Fathers and mothers can do much in giving their children sound answers about birth and reproduction. Parents can do a good deal in explaining the physiology of sex. Though this is undoubtedly true, practice shows that many parents *don't* do it! It has been discovered again and again that parents hesitate to volunteer sex information to their offspring, either from a fear of inadequacy or embarrassment.

And this is where the schools come in. In the classroom an adequate explanation about the *physiology* of sex can be and should be given. Why shouldn't the physical features of human sexuality be explained? Why shouldn't a scientific explanation of human reproduction be taught? To teach these facts in grade Nine of the public schools need not create much of an objection. To teach these facts in our Christian schools should be, I believe, a matter beyond discussion. A teacher in "Health" or "Biology" should explain, the best he can, how mysteriously and wondrously we are made! The National Union of Christian Schools has published a booklet by William C. Hendricks, entitled *God's Temples*. In chapter 2 the author shows how one can accurately, and with discretion, explain to the pupils the subject of human reproduction. (How sad that these facts were and are often learned in a context of misinformation and gutter language.

KNOWLEDGE NO PANACEA

In the past few months several newspapers have expressed a deep concern about the new course in public schools. Some authors are very uneasy about this new trend. Look at Sweden, they tell us, and see the consequences in all their starkness.

Sweden is completing a 10-year try-out in sex education. Swedish children receive sex education from grade One through grade Nine. Instead of stork-stories first graders are shown pictures of actual births. On completion of the ninth grade, the pupils will know everything about contraception, abortion, sterilization, V.D., sexual response and perversions.

A look at Sweden, however, is far from encouraging. The sexual sophistication seems to have done Sweden little good. Oliver Clausen presents some startling statistics in *The Globe Magazine*, February 18, 1967.

- Sweden has the world's fastest rising venereal disease rate, almost tripled in a decade of sex education, with some 24,000 cases officially reported last year. Many of the victims, in fact 52 per cent, were between 15 and 19 years old.
- Nearly half of all Swedish brides — an estimated 92 per cent of those under 20 — are already pregnant when wedding bells ring. Twelve per cent of births in Sweden are illegitimate.
- Of 500 students aged around 17, surveyed in the town of Orebro, 57 per cent of the boys and 46 per cent of the girls had had sexual intercourse. Another survey of students showed that only 40 per cent of those born in 1922 had had intercourse by the age of 21, but 75 per cent of those born in 1944 had.

These facts about Sweden make clear that explaining to the pupils the so-called "facts of life" is not going to be a cure-all for the modern problems about sex. The assumption is made at times that the cause of our present-day immorality stems from ignorance and lack of knowledge. It is assumed that if man *knows* better, he will *do* better.

C. S. Lewis has pointedly observed that those who say that sex is a mess because it has been hushed up should realize that for the last 20 years it has not been hushed up, but chattered about all day long, and yet it is still in a mess.

It is a fallacy to believe that more factual knowledge about sex is going to be the solution to our present day moral deterioration.

SEX — A BIOLOGICAL HUNGER?

The proposed course in Ontario's public schools will deal only with the bare facts. Parents have been assured that simple explanations will be given of the process of reproduction. And this is called sex education. But is it?

Sex will be looked at *from a pure biological perspective*. This is in line with Alfred Kinsey's *Sexual Behavior in the Human male* (1953) and with Dr. Masters' *Human Sexual Response* (1966). But the notion of sex as merely a biological urge is far from the mark. Little Annie Oakley can blithely sing about "doing what comes naturally," and there will be many who agree, but sex is something other than a basic, instinctive, biological hunger. Telling pupils, in detailed fashion, about the process of birth can be helpful, but this in itself is *not* sex education.

Children will be given a *wrong* portrayal of sex when the teacher will only teach the subject in terms of a so-called biologically objective way. The mystery of sex, Thielicke rightly stresses, cannot possibly be explained by any objectifying method — the scientific method for example. "That mystery is unveiled in the temple of love, but not in the laboratory. Sexual knowledge is qualitatively different from knowledge about sex."

SOLUTIONS?

A mother once asked a Christian psychiatrist about sex education, in particular, when she should start teaching her daughter. The psychiatrist asked about the daughter's age. "Two years of age," the mother replied. "Oh," he answered, "I hope you started two years ago." Sex education is not simply informing the child about "the birds and the bees." Sex education is part and parcel of bringing up the child to mature in a healthy, wholesome manner.

Many parents have failed — for several reasons — to teach their children the so-called facts about sex. This is to be regretted. But, many of these children aren't any the worse for it! They grew up as healthy, normal children. They married and live happily together in the marriage state. Though they weren't *instructed* in the details about sex, they were blessed with a good home-life and with the fine example of fathers and mothers living together in unity and happiness.

Sex eduaction begins in the home. Father's attitude to mother and mother's attitude to father will leave an indelible impression on the child. A stable, loving relationship between father and mother is of inestimable value for the children. Children are like seismographs — every current registers on their sensitive souls. It is in the atmosphere of the home that children learn about the fundamental meaning of the marriage-bonds between the par-

(Continued on page 10)

FOOD POISONING

by Dr. J. Van Belle

2. BOTULISM

Last week I told you about one of the most common causes of food poisoning. It was caused by a toxin produced by bacteria called Staphylococcus, Streptococcus and Cl. Welchii. This week I tend to tell you about a more serious type of food poisoning. This one is also caused by a toxin (a poisonous substance), but it is produced by another organism called Clostridium Botulium. The toxin produced is so potent that a dose as small as 1 microgram would cause death to man. The organism is naturally present in the soil and from there finds its way to food — mainly canned food. This applies especially to home canned food, improperly prepared. Clostridia bacteria have the advantage that they can transform into spores. A spore, either oval or round in shape, has a capsule surrounding its body which will protect it and make it very resistant to unfavourable conditions, e.g. cold, heat, drying, chemical action. When circumstances become favourable again the capsule ruptures and the organism resumes its original form — the only form in which it can multiply and produce the toxin. This is what happens in the case of food improperly canned at home. The heat of the cooking may be insufficient to kill the spores. When the food is stored, the spores will transform to the original shape of the organism and promptly toxin will be produced. If no further cooking takes place poisoning will occur.

Outbreaks have also followed the ingestion of pickled or smoked food — the type of food that is often eaten without cooking or cooked only for a very short and inadequate time. We usually deal with meat, fruit, vegetables.

As already mentioned before it is the toxin that makes the person sick. It has been produced by the organism before the food is actually eaten. This is good, because the toxin can easily be destroyed by heat at 65° for 30 minutes. Poisoning will only take place when the cooking was insufficient.

When the toxin is ingested it is absorbed by the intestinal tract and will attack the nerves. The patient becomes very sick in about 24 hours. He will exhibit paralysis of the muscles especially those that control his speech and eye movements. Death occurs in as high as 60 to 70% of the victims. To prevent this illness few general rules should be observed:

1. Never eat any food that looks abnormal or smells spoiled. When there are gas bubbles or when the food looks disintegrated: do not eat it!
2. Commercial canned food is undoubtedly safer than home canned food.
3. When you make pickled meat use strong brines. Salt is an unfavourable condition for the growth of the organism.
4. The most important thing to remember is that cooking for a sufficient length of time (65° for 30 minutes) will destroy the toxin. It is the toxin — not the organism — that makes a person sick, and this toxin is not produced in the stomach, but has to be present in the food before it is ingested. Inadequate cooking is the main mistake, but a similar effect is produced by allowing the food to stand for some time before it is eaten.

THE WORLD AROUND US

A LOOK AT THE CONSTITUTION OF SOUTH VIETNAM

When Premier Ky met President Johnson in Guam on March 20, Ky was able to show him the draft for the Constitution of his country. On Saturday, April 1, the Constitution is to become law: this decision was taken in a seven hour meeting on March 27. The meeting was attended by the provisional legislature which drew up the Constitution and by no less than fifty officers: general Cao Van Vien, Chief of Staff, 38 lesser generals, ten colonels and one lieutenant-colonel. On September 1, the election of a president and a vice-president will take place, and one month later the Lower House will be elected.

Th speed with which the Constitution was prepared and accepted has astonished and pleased all those who are anxious to see South Vietnam become a democracy. "No one who works in Vietnam" said the retiring United States Ambassador Henry Cabot Lodge, "expected that such a Constitution, in an underdeveloped country with no experience of self-government like ours, could be ready so soon."

When the scheme to draw up a Constitution was first proposed last summer, very few people gave it any chance of success. The generals, led by Premier Ky and Chief of State Nguyen Van Thieu, were not in favour of civilians meddling in politics again, and only month-long pressure by the Buddhist persuaded the military to allow the election of the Constituent Assembly. The Viet Cong, predictably, also tried to stop the election. They threatened to kill all the deputies, assassinated one deputy, Tran Van Van; another, Dr. Phan Quang Dan, narrowly escaped the same fate when his booby-trapped car exploded.

When the elected Assembly met on September 27, prospects for success did not seem any brighter. Most of the delegates were young (average age: 34), raw and rural, with nothing in their lifetime under the French or the Diem regime to prepare them for free debate or the intricacies of Constitution making. In addition, their backgrounds were so varied — Buddhist, Catholic, Chinese, Montagnard, Hoa Hao, Cao Dai — that special pleading for their own particular interests became the order of the day during the initial debates. Then, full of self-importance, the delegates spent days drafting and discussing messages of initial greeting which were sent to the Vietnamese Army, the U.S. Army, the U.N., the people of the United States, and the people of Vietnam.

For the next 2½ months thereafter they got involved in matters which were clearly beyond the scope for which they were elected, such as flood relief, and benefits for pregnant prisoners. It was not until they elected a permanent chairman, Phan Khuc Suu, 62, who had led the last civilian government before the military took over in June 1965, that the Assembly settled down to business and began to tackle the difficult job of framing a Constitution.

The Constitution as it now stand is a mixture of different existing documents from many democratic countries. In the preamble it declares that it is aimed at creating "a republican form of government of the people, by the people, and for the people". This phrase was immortalized by President Lincoln in his Gettysburg address, but was used for the first time in the introduction to Wycliff's translaton of the Bible in 1384. From South Korea the idea of both a president and a Premier was borrowed. The President is to be nation's chief executive with strong central powers; the Premier is to be appointed by the President and is subject to checks of a strong legislature. The legislature is modeled on American lines, with an upper and lower house, the upper house to be called the Senate. The idea for independent legislative, executive, and judicial branches also comes from the American system, but the balance is weighed in favour of the legislature, as is the case in Gaullist France.

The Constitution is only a broad outline for the proposed government, but it does state that there will be no discrimination by reason of religion, race, sex, or political party. (The Communist Party is exempt from the latter because it is banned.) In addition, the Constitution assures the right of habeas corpus; no one can be imprisoned for his debts, and marriage must be based on mutual consent. Also, "private life, home and correspondence must be respected", and the censorship is abolished except for motion pictures and plays which undermine traditional Vietnamese morals.

On the crucial question of land ownership the framers of the Constitution did not dare go any further than to say that "the new state advocates a policy of making the people property owners". This is hardly a sweeping statement designed to draw the thousands of peasants who feel that a piece of land is the most important thing in the world to the new government, but the land policy in Vietnam is a touchy subject and much patience and experimentation will be necessary before this problem will be solved.

The Assembly also thought it expedient to add a fourth branch of government — the inspectorate. This body is to guard against corruption in the other three branches of government. Military men in uniform are also banned from political life. Originally the deputees had wanted to include all provincial chiefs in this, but since many of these men are now military personnel, and since a number of the provinces are classed as war zones, the president will be allowed to appont either military or civilian personnel as provincial chiefs for the first your years.

The minimum age for President has been set at 35, so both Premier Ky, 36, and his chief rival, Chief of State Nguyen Van Thieu, 43, are eligible to run for President. The Senate elections are to be held within 18 months. By that time the organization of the Supreme Court is also to be completed, as well as the special branch — the Inspectorate. The elections of local governments do not have to be held until after three years, but must be completed 42 months after the first of April.

The question whether a civilian government can succeed in a country which is so totally involved in a war is a difficult one. Obvously the military will have much to say in the running of the government because the war must take priority over all other things. At present the picture looks hopeful. The military has agreed to the new Constitution and seems satisfied, even glad, that it came into being. During the past few months the military leaders have worked and met with the Assembly in close harmony, and it is expected that the mutual trust which has so painstakenly been built will be preserved.

One large factor in the mutual cooperation that will have to prevail will be the character and ability of the new President. It is widely expected that Premier Ky will run as candidate; opinions vary on the desirability of Ky running. Although he has learned restraint and self-control, he is not popular as a candidate by the administration in Washington. There, and in some quarters in Saigon, it is preferred that a civilian would become President. Nor has Ky much support among the peasants. There is still a strong cynicism in the hamlets and villages; people do not believe that a change in government will bring any noticeable relief. Many of the peasants are still suspicious of the Saigon government; they feel that the Viet Cong with their promises of land reform could benefit them more than the middle class rulers in Saigon.

But whoever the new President will be, the new Constitution is a strong blow by the South aaginst the North. Once the elections are held he Viet Cong will not be able to say that they speak for the people, nor will Hanoi be able to claim that the war is only fought on American insistence. The people of South Vietnam will be able to decide for themselves what to do, and personally I believe that a democracy can succeed in South Vietnam.

J. J. Bout.

Servants to Immigrants

YOUTH WORK

by Rev. JOHN GRITTER

24

On an evening in November, 1948 I started catechism work among the young people in Aylmer. Since our home was not yet available the Harry Verdun family offered the use of theirs, in town. The class was to begin at 8:30. At about 7:30 I drove 15 miles north and brought in half a dozen people. When we arrived Mr. Verdun informed me that there was a group in Sparta that would like to come. Could I bring them in a minute? Yes, I could but it got to be a rather long minute. I had not been in Sparta, had to find it. We quickly filled the car with young people and started back. The road took a number of turns. At a corner I made the wrong turn and after a bit St. Thomas was coming up. Wrong! We turned around toward Aylmer. As we struck Highway No. 3 going east we became enveloped in a heavy fog. I had to stop for gas too. At 9:30 the class started, my first experience in teaching young people fresh from the Netherlands the Christian Faith and giving them a little English too. We sat on chairs and wooden benches. At about 10:30 we started for home: someone took the Sparta passengers and the rest of us started north again. The fog was thick. I could not see to drive. One of the young man agreed to drive; I sat in the middle; another sat at my right. The two, their heads out of the window, managed to keep on the road. About midnight I was back at my boarding place. This was the beginning of many good times with our young people.

When in March, 1949, my family came over and we had our own home we were able to use it. Friday at 8 P.M. was young people's night. First there were a little over twenty. One night we had catechism, the other young people's society. In catechism we studied the Compendium, having the text before us in both English and Dutch. They caught on to the English quite fast. In Holland they had young men's society and young women's society, but just now this was hardly practicable, so we had the two sexes together. We had a Bible lesson and the members by turns delivered a paper on a subject of their own choosing. One Canadian young man who met with us gave an English paper on the cultivation of tobacco, very interesting. Once a month we stayed a little longer and had refreshments. First the lady of the manse provided the eats but soon the young people began to bring cookies and cake. Those were wonderful evenings of simple, warm fellowship, highly appreciated because there was so little opportunity for social gatherings. When at last the number grew to about fifty-five we had to go elsewhere and we were glad to have our church.

After a while there were those who wanted to make public profession of their faith. A number of them when still in Holland, during the German occupation, had been in the "underground" shifting around to escape being inducted into slave labour. No regular instruction was possible; church life was extremely irregular. Now that they had a more regular life again they expressed a desire to be prepared for public profession of faith. There were younger ones too, altogether nineteen. For about three months on Sunday evenings they came to our home. We sat around the dining room table while I gave notes for about an hour. After closing we had coffee and sang a while. How glad we as consistory were to examine these young people, and what a day it was when these stood before the Lord and his people and solemnly professed their faith in the God of the Covenant!

Erelong we had a young men's society and a young women's group. The leaders were chosen from their own number. For us from the U.S. this was something new: we lived with the idea that the minister or some other older person must lead. But these young people had been trained to choose leaders from their own ranks. The parents agreed with this. We home missionaries were too busy for that anyway. Well and good. They were on their own, under supervision of the consistory, and when questions arose too hard for them they would ask some older person. I must confess that sometimes I held my breath. There were not many experienced leaders. Mistakes were made as happens to any group, with older leaders as well. I have come to believe that with proper supervision it is the best way to develop the young people for an active part in life.

The following episode gives just a touch of life in those days. Our son Wilbur spent the winter of 1949-50 with us in Aylmer, working in a garage, assisting in transporting people to and from services and joining in young people's gatherings. He would like to organize a young people's choir, but how could he? He could speak no Dutch, they could as yet understand only a little English. His mother encouraged him: "Go ahead; they'll catch on." He made the suggestion. A good number responded with enthusiasm. With the help of a blackboard and a lot of goodwill they got started, learned several numbers, on special occasions made musical contributions. We all were a bit proud of them when on two evenings they sang in a neighbouring Baptist Church. It helped our good name in the community too. When in the spring Wilbur was going back to the U.S., the group wanted to have a farewell. What could they do? Someone suggested a weenie roast. "A weenie roast?" "What is that?" That is "worstjes braden" over an open fire. That sounded interesting. On an evening on the shore of Lake Erie they roasted "worstjes" and had a jolly good time.

In Ilderton too we tried to carry on both catechism and Y.P.S. I was politely chosen president of the society, and agreed to help get started. After a while, also because I had to be absent so often, the other officers in a nice way suggested that I be excused, and so it was agreed.

When this Ilderton church became the London church we had a place to hold services but no place for other meetings. We drifted around, meeting in this home and that one, even made use of a Friends Church near Poplar Hill very kindly loaned to us without any charge. After my family and I moved into London it gradually became evident that our little cottage on N. Wharncliffe Road was the most convenient. Wednesday night was young people's night. We withdrew from our living room and dining room, and they took over, put the furniture as it looked good to them and put it back in place at the end. There were not enough chairs. I secured some good strong boards about six feet long to reach from chair to chair. One of the boys seeing these remarked, "These are now part of our meeting, so they are really Christian Boards, aren't they?" Yes, they were. So seated on "Christian" boards they read their papers and had their discussions, had fellowship, prepared for life. Good, happy old days . . . !

When we secured our London church we were able to schedule catechism classes and societies on different nights. Wednesday was society night, when also the men and the ladies had their meetings. And we elders were able to hold conferences with individual young people, especially those whose families were not with us. There were quite a few such and we were gratified to see how these young people appreciated this individual attention.

The Strathroy group which was organized in 1951 had many young people, too many to meet in homes. We met a few times in a hall north of town, tried the parish hall of the Anglican Church, finally landed in a United Church on the highway between Strathroy and Mount Brydges until we had our own church.

These catechism classes were not easy to conduct. There was the language: some knew quite a bit of English, others next to none. The book we used was different from what they were used to. There were too many ages represented: all the way from 15 to 20 and over. The meeting place was not specially suited for our work. But it was the best we could do. By and large there was a good deal of appreciation. After some years, when their beloved first pastor, the Rev. Wm. Buursma, had left, I had opportunity once and again to help groups of young people there prepare for public profession of faith, and it was a joy to see their eagerness to learn. God graciously blessed us.

There was a lot of talent among our young people; there were real, strong, promising personalities among them, many sincere Christians. They were determined to make something of their lives. They had been trained to show respect for office. At times they could rebel too. They were not angels. They had many tensions to bear. At times they were noisy and rude and needed to be put in place. The first district meeting of young people in our territory was held in the Aylmer church. There was a restless spirit; it was hard to have order; the speaker had to stop and call for attention. We had a lot to learn. The first gathering of our young people from all over Ontario, held in the Hamilton church, brought a flood of young life. It was difficult to get quiet and proper attention. The experience was not encouraging. But in time we had more settled conditions; society life became more controlled; we learned to go forward.

Contact was made with the Young Calvinist movement in the U.S. The two were drawn together. This summer, the third time, the Y.C. Federation will have its convention in Canada, in Edmonton. This to me is very encouraging. May the Lord lead on, give much wisdom to the leaders, and use the coming generation to his praise.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE FEBRUARY PROBLEMS

No. 240 (Rosenkilde)

This author made an excellent problem, but in all frankness, a too easy one. I received contrary remarks in the mail, but these correspondents overlooked that it is quite simple to get the black King caught on the QR1-KR8 diagonal. Look: 1. B-R6, K-K4 (forced); 2. B-N7 ch, K-K5 (K-B5); 3. R-Q4 mate (N-B8 mate). The author hoped that you would try it from the other side: 1. B-B1? and 2. B-N2 ch, but you will find out that this does not work. I think it is an enjoyable problem.

No. 241 (Casa)

The author wanted to make some fun, but he made several people to loose points. Most of the solvers did not find all threats, as was asked for. 1. QxNP, with not less than six mates: Q-N3, Q-N5, Q-R6, Q-K5, QxP, and B-K5. The peculiar thing is that in ALL variations only one out of the six possibilities can be used.

No. 242 (Palatz)

This problem has a one-way solution, which is a very good one. 1. B-K2, thr. 2. BxP mate, B-B4; 2. B-N4, thr. 3. BxP mate, QxB (Black has nothing better); 3. RxB mate, because the Bishop lost his strong defence. This problem is very original and interesting.

No. 243 (Klett)

This tempo problem is a bit tricky. It seems that 1. R-N2 is sufficient, but what after 1. —, K-B3? No mate is available. The only solution is 1. R-N3, for only then the power of the black Queen is eliminated. Now 1. —, K-B3 can be answered by 2. B-Q4 mate. Good, isn't it?

DUTCH:

No. 240: 1. Lg6, Ke5; 2. Lg7 ch, Ke4 of Ke6; 3. Td4 of Pf8 mat.

No. 241: 1. Dg7: met zesvoudige dreiging: Dg3, Dg5, Dh6, De5, Dc7: en Le5 mate.

No. 242: 1. Le2, Lc5; 2. Lg4:; 3. Tc5: mat.

No. 243: 1. Tg3. Tempo probleem.

INTOLERABLE TOLERANCE

For over a decade now a number of evangelical Christians have been planning the establishment of a christian liberal arts college. For this reason they have founded the Association for Higher Education and Evangelism. Many problems had to be solved and many obstacles had to be removed. But if all goes well then in September of this year Richmond College in Toronto will open its doors.

Many were the difficulties these people had to meet. We know of their struggles, both of financial and academic nature. And we admire their persistence to go ahead in faith. To study in the light of the Word of God, to let one's faith be the basis of his scientific endeavours, is not something which the Dutch people have invented. It is part of the Divine calling to devote our whole being and the entire creation to the Lord. This cannot be understood by one who does not believe, but it is a most challenging task for him who has found Christ.

It will take at least another six months before the college can commence. However, now already opposition is forming. The "Globe and Mail" in its March 17 issue, deemed it necessary to spend an entire column on this criticism. According to this paper such a college is a waste of time and money, because it tends to escape from the world. The college has less than six months to prepare for registration and assemble an adequate library. Only four or five instructors are available on a full-time basis.

According to three critics of the huge University of Toronto, a christian college should liberate minds from uncritical presuppositions about the world and God. They further add that the Christian community has been suspicious of liberating, reforming forces and many fundamentalists except a Christian college to preserve the faith of their young people, rather than to scrutinize that faith in the light of itself.

And the conclusion of the critics is that Richmond College hardly seems designed to develop responsible Christian minds.

This is how the new college is being welcomed. The criticism does not present any new thought. It is greeted in the same way as most christian action is observed. It is considered unsuitable for the community. It is tolerated, but in fact it is branded intolerable.

We wish the people of Richmond College much blessing. Their struggle is our struggle. And the criticism they meet shall not hinder them to proceed in the way, in which they try to serve their God.

Sex Education in School?

(Continued from page 9)

ents. This is basic! This is of great significance!

The moral deterioration in our country must be fought. This can best be done *in the home*. It is impossible to ever-emphasize the place of the home for the proper development of the child. If the home fails, no course in grade nine can ever compensate for it.

The need of the hour is *stable* homes where fathers and mothers really *love* each other and where they *show* it to the children in their *whole* lives.

Furthermore, even if parents do not feel qualified to teach their children about sex, let them show the children, in private talks and by example, that God's law is not meant to put us in a straitjacket, but to give us real freedom. Observing God's law, yes, also the seventh commandment, is for our best. Parents must show their offspring that there is great reward in doing God's will.

The Bible speaks frankly and openly about sex. Everything created by God is good, the apostle Paul stressed, and nothing is to be rejected if it is received with thanksgiving; for then it is consecrated by the Word of God and prayer (1 Tim. 4:4). The body, as part of God's creation, is good and *not* nasty. The body is not, as the Greeks taught, a tomb, dirty and disgusting; on the contrary, it is a thing of excellent beauty. It is, in the memorable words of the ancient psalmist "fearfully and wonderfully made" (Psalm 139).

Parents should not press sex underground, but in their talk, and especially in their walk of life, show that God has blessed us with the gift of sex. It is a moral abdication if parents fail to impart to their children the guidelines of God's Word about the proper use of sex. Children should be taught, explicitly and implicitly, that sex is sacred and marriage honorable; that purity in thought and modesty in life is God's will. Havelock Ellis, a pioneer of sex education, once said that withholding the best sex instruction is like refusing to supply pure water because there are puddles in the street to drink from.

Let us *not* go the way of Sweden. Let us *not* follow its emphasis on sex education from grade one through nine. Let us, rather, do our job *in the home*. Sex education is best given by parents within the home!

Our most urgent need, for the re-establishment of pure morality, is Christ-centered homes. There is a necessary and inescapable connection between faith and conduct, belief and behaviour! This is why parents must give themselves, with tireless assiduity, to the task of leading their children to Christ. The famous missionary to the Indians, David Brainerd, wrote in his Diary:

> I never got away from Jesus and Him crucified, and I found that when my people were gripped by this great evangelical doctrine of Christ, and Him crucified, I had no need to give them instruction about morality. I found that one followed as the sure and inevitable fruit of the other.

The Vanishing Husky

by HAROLD HORWOOD

Once it was the only reliable Arctic beast of burden. Now it seems to be getting ready to follow the dodo.

What looks like a wolf from the front, a big, friendly dog from the side, and a perpetual motion machine from behind? A sled dog, that's what, and soon you'll have to go to a zoo to see one. For most of the 20,000 huskies that once raced across our true north strong and free have gone the way of the horse and buggy. Bush planes now monopolize all the long-distance travel in the north, while motor sleds (universally called 'ski-doos', regardless of make) cover the milk runs and work the trap lines.

'Are there any real huskies left around here?' I asked my old friend Sid Blake, of Northwest River, Labrador, as we waited on the river bank last summer for a cable car to airlift us from the 'Indian Side' to the 'White Side'.

'Two,' he said, 'maybe three.' Then he amended it: 'The Indians have a lot of mongrels, as you can see, and some of them are part husky.'

'Remember the team you used to drive 10 years ago?' I asked — 'handsome big pure-white dogs, tails curled up, ears pricked high, each one so eager to pull a komatik?'

For a moment his eyes lit up, remembering the time when such a team was the ultimate status symbol in the north, but then he smiled wryly.

'The one thing you can't afford to be in Labrador is old-fashioned,' he said.

True. The Arctic and sub-Arctic haven't much room for sentiment. Here and there a few dog teams still manage to earn a living, just as a few farm horses do. A few dogs are kept as pets and as hunters. But nobody breeds them with pride anymore. The days when trappers boasted that their white huskies had been fathered by Arctic wolves are now just a memory.

Originally the huskies were a pure breed, though not in the kennel sense. They were a distinctive type, all white except for a few black or grey spots. Mongrelization began when white men started going north, taking their dogs with them. This was not serious provided the dogs were mastiffs or Newfoundlands or some other breed of large work dog, for the crosses usually turned out well, and sometimes actually improved the husky breed. But in recent years huskies have been interbreeding with small pet dogs of various sorts and — even worse — with the Indian dogs, which are mostly 25-pound mongrels of very sad aspect indeed. Any sled dog with a curled tail and pointed ears is called a husky today, and in most cases he is at least half husky, descended on one side of the other from the dogs that the Eskimos were using in the Arctic before the white man went there.

It was the autumn of 1949 when I first saw wolf dogs — big beasts as white as a snowdrift, with eyes that ranged from hazel to blue. They stretched out their throats for me to scratch, and wagged their plumy tails ecstatically.

'Taking a chance on losin' yer hand,' their owner growled. 'More wolf than dog they be. Don't turn yer back on 'em.'

Looking at the big, friendly dogs, so eager for human kindness, I didn't believe him. And from that point my love affair with the Eskimo husky proceeded smoothly. In those days dogs were rarely chained or penned. They roamed about in packs, and sometimes got into ferocious fights over such prized objects as dead fish picked up on a beach. They also fought to establish the pecking order, or just for the love of a fight. But I walked among them armed not even with a stick, and no dog ever curled a lip in my direction. In fact, a lone man can safely walk into a tangled mass of 30 snarling sled dogs, all reaching thirstily for each other's jugulars, and break up the fight with a few kicks or cuffs. Generally speaking, you are quite safe with huskies, unless you fall and fail to get up or, in some similar way show that you are helpless. Even then, the dogs that a man has trained and treated kindly — especially the team leader that is often treated as a pet — may stand off any other dogs that try to attack him.

Generations of servitude have taught the dogs that human orders must be obeyed. But I was to learn that sled dogs aren't always obedient, if they think they can get away with something. During a sled journey I saw a number of dogs that had broken away from teams, and one whole team that left its master stranded on the barrens. My own trip taught me a lot about dog team travel. At first I could find no dog owner willing to take me along the Labrador coast, and I should have guessed, right then, that it was going to be a difficult or dangerous journey. But being young, ignorant, and convinced of my immortality, I managed to talk a good driver, with a splendid team, into doing it.

It was a snowless January, temperatures around 30 below, winds howling from stretches of open ocean, shore ice fated into huge pressure ridges, so that we had to travel mainly inland over frozen lakes and naked tundra. The dogs could haul the 18-foot komatik with us and all our gear at a fine clip over the ice, but once they struck bare ground we had to get off and run full tilt to keep up with them. We could cover 20 miles during the brief period of daylight, most of it running, dressed in heavy boots and parkas. And though we ate ravenously, we lost three pounds a day each, on the average.

Most exciting part of the journey was around an ice-shrouded headland aptly named Cap Diable. Here we could neither move inland nor descend to sea level, but had to take a broad ledge a hundred feet or so above huge fangs of ice upthrust from the chaos of rafted ice on the beach. Trouble

(Continued on page 12)

Nikolaas II, DE LAATSTE CZAAR VAN RUSLAND

❷

RASPUTIN KOMT AAN HET HOF

Uit het huwelijk van Nikolaas II en Alix werden vijf kinderen geboren, vier dochters en een zoon, nl. Olga (1895), Tatiana (1897), Marie (1899), Anastasia (1901) en Alexis in 1904. Er heerste grote vreugde toen ongeveer tien jaar na het huwelijk een prins aan het Russische hof werd geboren. De wettige troonopvolger! Alix zou er goed op toe zien, dat men hem opvoedde tot een krachtige persoonlijkheid, die in staat zou zijn het Russische volk te regeren. Hoe geheel anders zou het verlopen dan Alix had gedroomd.

De teleurstellingen begonnen reeds een jaar na zijn geboorte. De kneuzingen van de baby, opgedaan bij het vallen, heelden niet, zoals dit bij andere babies het geval is. Ze zwelden op. De dokter werd geraadpleegd en stelde vast dat de jonge Alexis aan haemophilia leed. Hij was, wat men in de omgangstaal noemt, een bloeder. Wat een teleurstelling voor de ouders. Men wist immers dat dergelijke kinderen meestal op jeugdige leeftijd stierven.

Dit was niet de enige teleurstelling die het czarenpaar had te verwerken. In 1905 eindigde de oorlog met Japan in een nederlaag voor Rusland. Als gevolg brak er een revolutie uit. Een grote menigte, ontevreden over de politieke en sociale toestanden in Rusland, marcheerde naar het Winterpaleis in St. Petersburg. De Czaar vertoefde op dit ogenblik niet in zijn Winterpaleis, maar de militaire autoriteiten vuurden op de menigte, waardoor er 150 personen werden gedood en meer dan tweehonderd werden gewond. De leiders werden gevangen genomen en naar afgelegen gebieden in Rusland verbannen. De onrust onder de arbeiders nam niettemin toe. In februari van hetzelfde jaar werd de Groot Hertog Sergius, een oom van de Czaar, vermoord. Wij willen hierbij nog vermelden dat de vrouw van de Groot Hertog de moordenaar in zijn cel bezocht en zelfs bij de Russische rechters aandrong zijn leven te sparen. Na haar man's dood trok zij zich terug in een klooster.

De chaos in het land nam toe. Stakingen braken uit en ontevreden boeren palmden het land in van rijke landeigenaars. Een muiterij op de vloot brak uit en een nationalistische groep in Finland propageerde Finland's zelfstandigheid. Wat moest de Czaar nu doen? Zou hij een militaire dictator aanstellen of zou hij de liberalen hun zin geven? Hij deed tenslotte het laatste. Een constitutie werd beloofd. Toch keerde de rust niet weer. De boeren interesseerden zich meer voor land dan voor een constitutie. De Czaar was teleurgesteld. Hij had gedacht dat de rust weer zou keren zodra hij aan de eisen van het volk zou voldoen. Zijn ministers, waaronder Witte, brachten er, volgens de Czaar ook niet veel van terecht. De Czaar zelf nog veel minder! In die tijd schreef hij aan zijn moeder: "Ik heb het niet gemakkelijk, maar God geeft mij kracht en ik heb vrede in mijn hart, en dat is het voornaamste." Deze zin tekent het karakter van Nikolaas II. Een oprecht christen, maar ook een lijdelijk christen.

Minister Witte's plaats werd ingenomen door Goremykin, een man die tegen elke vorm van verandering was en bovendien te oud om nog veel uit te richten. Onder zijn leiding konden allerlei gure elementen aan het hof en in de Doema (regering) doen en laten wat zij wilden. Onder hen moet eveneens Gregorius Effimovitch, die beter bekend is onder de spotnaam Rasputin (de verleider), worden gerekend. Alix zag in hem echter een man van God gezonden. Volgens haar was hij de man waarover Philippe Vachot had 'geprofeteerd'.

Philippe Vachot was een Franse wonderdokter, die door de Franse regering werd gewantrouwd omdat hij als onbevoegde medicijnen voorschreef. Toen Nikolaas II en Alix Parijs bezochten ontmoetten ze ook Vachot. Alix kwam geheel onder zijn invloed. Misschien zou hij de jonge prins kunnen genezen! Philippe moest dus met hen mee naar Rusland. Voordat hij weer naar zijn vaderland terugkeerde, deelde hij Alix mee dat zij een man zou ontmoeten die over uitzonderlijke gaven beschikte.

Toen Alix Effimovitch leerde kennen wist ze het: dit was de beloofde redder in nood. Een enigszins vreemde redder. Een boerenzoon, die als zijn beroep paarden stal en voor tijdverdrijf dronk en met slechte vrouwen omging. Waarom zou deze man niet de beloofde wonder-man kunnen zijn? De aartsbisschop, Theophane, de biechtvader van de Czaar, was zijn beschermheer en vader Vassilief beschouwde hem, evenals vele anderen, als een Staretz, een soort profeet, die de toekomst kon voorspellen en over uitzonderlijke geestelijke gaven beschikte.

De politieke toestand verbeterde langzamerhand, maar toch was de Czaar niet tevreden over de resultaten van de Doema. Daarom ontbond hij de Doema en stelde Stolypin aan in de plaats van Goremykin. Stolykin was een man van aanpakken en had een realistische kijk op de dingen. Door Nikolaas' daad waren echter de Reactionairen ontstemd omdat hij Goremykin aan de kant zette en de Liberalen omdat hij de Doema ontbond. Stolypin was noch een Reactionair noch een Liberaal, maar wist wel hoe hij de zaak moest aanpakken. Binnen vier jaar tijds werden 20 miljoen acres land aan de boeren overgedragen, die nu niet langer in collectief verband eigenaars waren, maar zelf hun stuk land bezaten dat zij mochten bewerken. Hierdoor keerde de rust weer.

Toch waren de Liberalen nog steeds ontevreden over de principes waarbij Stolypin regeerde. Vandaar dat men ook meermalen probeerde hem uit de weg te ruimen.

Hij had trouwens nog een andere vijand: Rasputin. De verhalen over het gedrag van Rasputin werden in Rusland overal rondgebazuind. Deze geruchten besmeurden de toch al niet te beste reputatie van de Czaar en zijn gezin. Stolypin liet er geen gras over groeien en rapporteerde de wandaden van Rasputin aan de Czaar. Voordat de Czaar een besluit kon nemen had Stolypin de verleider echter reeds naar Siberië verbannen.

Stolypin rekende echter buiten de waard. Alix was er ook nog! Die geloofde niets van de praatjes. Alix zorgde er daarom voor dat Rasputin uit zijn ballingschap werd verlost om opnieuw zijn rol aan het Russische hof voort te zetten. Stolypin werd later door een revolutionair vermoord. Dus had Rasputin vrij spel. Zijn faam zou nog toenemen!

Het gezin van de Czaar maakte in 1912 een vakantietocht naar Polen. Op een boottocht gleed de prins uit en viel tegen een dolboord aan, waardoor hij zijn lichaam bezeerde. Het bloed wilde niet stollen. Zijn benen waren verlamd en de koort steeg verontrustend hoog. De doktoren gaven weinig hoop op herstel. Terwijl de Czaar en zijn vrouw baden voor het behoud van hun kind, zond madam Vyrobova een telegram naar Rasputin om hem met de toestand van de prins op de hoogte te stellen. Rasputin zond een telegram terug met de woorden: "De ziekte is niet zo erg als het schijnt. Laten de dokters hem niet lastig vallen." De volgende morgen stolde het bloed. Wie durfde nu nog twijfelen aan de bovennatuurlijke gaven van Rasputin? Wie geloofde nu nog langer in de lasterpraatjes die over hem werden rondgestrooid?

DE EERSTE WERELDOORLOG

De mensen die aan het begin van de 20e eeuw leefden, leefden volgens hen in een droomwereld. Zie eens wat er de laatste jaren werd uitgevonden! Bijna op alle gebied. Ook op het gebied van oorlogsmateriaal. Zulk 'speelgoed' moest men in werkelijkheid eens proberen. Een oorlog zou in een korte tijd zijn beslist. En wat zou de overwinnaar zich groot voelen als hij kon terugzien op wat de mens wel kon presteren. Het zou de gewone soldaat ook het gevoel geven dat hij wat kon. Daarom heerste er voor de tweede wereldoorlog een zeker enthousiasme in Rusland. Men vocht immers voor de democratie!

Nikolaas II deelde het enthousiasme van zijn landgenoten niet. Hij vreesde dat Rusland niet was opgewassen tegen het machtige Duitsland. Zelfs Rasputin waarschuwde om geen oorlog te beginnen. Wat invloed had echter de Czaar? Wie wilde naar Rasputin luisteren? Op 1 augustus 1918 was Rusland in oorlog met Duitsland.

De Czaar kreeg gelijk. Eerst leek het er op dat het Russische leger de Duitsers zou wegmaaien, maar de vijand herstelde zich snel en toen was het met de Russische overwinningen gedaan. De Czaar gedroeg zich vorstelijk. Hij schuwde het oorlogsterrein niet, maar bezocht de soldaten en verbleef daar vele weken achtereen.

Het volk werd echter ontevreden. Ze begonnen de nederlaag op anderen af te schuiven. Volgens velen trof Rasputin schuld, die een verrader was en met de Duitsers heulde. Anderen verdachten Alix, die van Duitse afkomst was, van verraad.

Rasputin was vrij man, nu de Czaar bij het leger verkeerde. Hij had Alix geheel in haar macht en de afgevaardigden van de Doema hadden geen schijn van kans om hem van gedachten te doen veranderen. Goremykin, die nu weer aan het hoofd stond, zou Rasputin trouwens geen strootje in de weg leggen. Hij werd echter toch te oud om zijn taak te vervullen. Dat begreep Rasputin ook wel. Daarom stelde hij Alix voor om aan de Czaar te schrijven dat Stürmer, iemand met een Duitse naam en zonder enige bekwaamheid op politiek gebied, de plaats van Goremykin zou moeten innemen. Dit gebeurde. Lang hield Stürmer het niet uit. Tegen de zin van Rasputin werd Trepov tot minister-president benoemd. De nieuwe minister-president had twee pijlen op zijn boog: zet Protopopov, de minister van binnenlandse zaken, die geheime onderhandelingen met Duitland had gehad en onder 'medische' behandeling van Rasputin was, aan de kant en raak Rasputin kwijt. Maar Alix was er ook nog! Zij wist de Czaar te bewegen om Protopopov aan te houden. Nu bleef er slechts één weg open: zich van Rasputin te ontdoen. Op een onverkwikkelijke manier werd Rasputin opgeruimd. Toch bracht de dood van Rasputin geen verandering in de houding van de Czaar. Meer dan voorheen luisterde hij naar de raad van zijn vrouw.

DE REVOLUTIE

In Petrograd waren de inwoners slecht te spreken. Hoewel er voldoende voedsel in Rusland was, kon het vanwege de ontwrichting van de spoorwegen niet worden aangevoerd. Werkloosheid nam onrustbarend toe, terwijl een 150,000 soldaten rondslenterden, aangezien er geen voldoende oorlogsmateriaal was om hen naar het front te zenden. Protopopov slaagde er niet in om het vervoer weer op gang te krijgen en het gerucht dat hij een verrader was verspreidde zich als een lopend vuurtje. De Czaar sloeg alle raad van vrienden en familieleden in de wind. Op de duur dreigde er zelfs een hongersnood. Het volk werd ongedurig, maar Alix was nog steeds optimistisch en vertelde de Czaar: "Ze vereren je; ze willen alleen maar brood."

Op 12 maart brak een revolutie in Petrograd uit. Het leger koos de zijde van het volk en het gezin van de Czaar zat opgesloten in het paleis. Hoe zou het met hen aflopen?

Inmiddels had de voorlopige regering in Het Comité van Werkers en Soldaten, dat eveneens deel uitmaakte van de regering, een concurrent gekregen. Het was het product van de revolutie. Lenin, die nog steeds in Zwitserland vertoefde, was hun eigenlijke leider. Zij verklaarden de wereldrevolutie en riepen alle werkers over de gehele wereld op zich te verenigen. Vandaar dat zij niets wilden weten van de oorlog met Duitsland. Zij bestreden aan het front immers hun mede-kameraden!

De voorlopige regering, bestaande uit liberalen, conservatieven, socialisten, gematigden en progressieven, kon weinig meer uitrichten. De revolutionairen overvleugelden hen.

De Czaar verliet op 13 maart 1917 Mihilov, maar onderweg werd de trein opgehouden en besloot hij naar Pskov te reizen, waar het hoofdkwartier van de generaal van de noordelijke troepen was gevestigd. De generaal nam onmiddelijk contact op met andere generaals om hen de vraag voor te leggen: **zullen we de Czaar dwingen afstand** van de troon te doen? Hieruit blijkt dat zelfs het leger hem ontrouw was geworden. Op 14 maart werd Nikolaas II voor het feit gesteld dat hij niet langer Czaar van Rusland en Polen, Groot Hertog van Finland en Verdediger van de Russische orthodoxe kerk was. Hij verzette zich niet tegen zijn troonsafstand.

Op de dag van zijn troonsafstand zond hij een telegram aan zijn vrouw, waarin hij niets vermeldde over zijn vernedering. Het was immers een voldongen feit.

DIT ZOUDEN BEST DE HEERLIJKSTE GEBAKJES KUNNEN ZIJN DIE U OOIT GEBAKKEN HEBT . . .

Geglaceerde Pecan-Fruit-Koffie gebakjes

Ze smaken net zo goed als ze klinken! En ze zijn heel vlug en gemakkelijk te maken als U Fleischmann's Gist in het recept gebruikt. Voor zelf bakken gebruik steeds Fleischmann's. Het is de meest betrouwbare gist die U kunt kopen.

GEGLACEERDE PECAN-FRUIT-KOFFIE GEBAKJES !

1. Warm 1 kop melk op. Laat tot lauw afkoelen. Los 1 theelepeltje kristalsuiker op in ½ kop lauw water. Strooi 1 zakje Fleischmann's Actieve Droge Gist doorheen. Laat 10 minuten staan. Roer DAN grondig.
2. Zift door elkaar ongeveer 3¼ kop voorafgezeefde gewone bloem, 2½ theelepeltje kristalsuiker en 1 theelepeltje zout. Snij 1 kop reuzel in fijne plakjes doorheen.
3. Kluts 3 eidooiers grondig. (Bewaar eiwitten). Roer 1 kop lauwe melk doorheen plus het gistmengsel.
4. Maak een kuiltje in de droge ingredienten. Voeg de vloeistof aan toe en meng grondig. Kneed 10 minuten. Plaats in ingevette kom. Vet bovenkant in. Bedek en laat het rijzen totdat het in omvang verdubbeld is gedurende 1 uur.
5. Slaat het deeg neer. Verdeel het deeg in 4 gelijke porties. Combineer 1 kop gouden rozijnen (type Sultana) — 1 kop grof gehakte pecans — 1 kop grof gehakte dadels — 1 theelepeltje gemalen kaneel — 1 kop aardbeienjam en 1 kop bruine suiker. Klop de eiwitten totdat het stijf is doch niet droog.
6. Rol elk stuk deeg uit in een rechthoekig blik van 8 x 14 inches. Spreid er over uit een kwart van de geklopte eiwitten en een kwart van het fruitmengsel. Rol het op met de rand van 14 inch van het begin. Knijp de zoom om af te sluiten en draai de einden onder.
7. Rangschik de rollen, de zoomkanten naar beneden, wel gescheiden, op ingevette koekjes bakplaten. Laat het rijzen totdat het in omvang verdubbeld is — ongeveer ¾ uur.
8. Bak in matig verwarmde oven (375°) 30 tot 35 minuten. Koel lichtelijk af op gebakrekjes, glaceer vervolgens en bestrooi met gehakte pecans.

Glaceren met Roomboter

1. Room 2 eetlepels Blue Bonnet Margarine of boter totdat het zacht is.
2. Meng langzaam aan ½ kop eenmaal gezeefde poedersuiker om en om met voldoende melk en vanille om suikerglazuur dat gelijkmatig uitspreidt te maken.

Wanneer U zelf bakt . . . gebruik dan Fleischmann's om zeker te zijn.

BLIJFT ONBEPAALD GOED IN DE NIEUWE "STAY FRESH" VERPAKKING

Enjoy VOORTMANS

DUTCH STYLE COOKIES

Koopt bij de Adverteerders in CALVINIST-CONTACT

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

Hier zijn enkele Rode "Koopjes" dag enkele reistarieven (coach-klasse):

van VANCOUVER naar:

Kamploops	$ 6.10
Edmonton	$14.50
Saskatoon	$18.50
Toronto	$44.00
Halifax	$60.00

van WINNIPEG naar:

The Pas	$ 9.90
Edmonton	$15.50
Toronto	$22.00
Vancouver	$25.00
Halifax	$36.00

van TORONTO naar:

Windsor	$ 5.40
Saint John	$18.50
Saskatoon	$28.00
Calgary	$35.00
Victoria	$49.52

van MONTREAL naar:

Toronto	$ 8.00
Halifax	$15.50
Winnipeg	$24.00
Edmonton	$36.00
Vancouver	$45.00

De CN CANRAILPASS zal aan bezoekers uit Europa een maand reizen coach-klasse verschaffen door geheel Canada voor slechts $99.00.

Voor verdere inlichtingen gelieve men een Erkend CN Reisagentschap of CN Passagebureau op te bellen.

U kunt geriefelijk reizen en geld sparen

Maak het hele jaar door gebruik van flinke besparingen en vriendelijke bediening dwars door Canada's tien provincies. CN heeft de kalender in Rode, Witte en Blauwe dagen verdeeld. Er zijn verschillende tarieven voor verschillende dagen. De grootste van alle reisbesparingen is voor U op Rode "Koopjes" Dagen.

Maak gedurende het gehele jaar van deze voordelen gebruik:

- Speciale lage tarieven voor kinderen.
- Extra besparing voor mensen die slaapaccommodatie delen.
- Vrije maaltijden worden verstrekt aan slaapwagen- en salonrijtuig-passagiers.

Maak Uw plannen nu. Reis per CN. Zie Canada op Uw gemak met minder kosten.

CN

ONDER DE SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

Van een Rural Route in Ontario arriveerde het volgende schrijven:

"Naar aanleiding van Onder de Schemerlamp in C.C. van februari 10 en 17, zou U onderstaande in een van Uw nummers willen opnemen?

"Als ik het goed begrepen heb, zoekt hier een teleurgesteld broertje, etc. etc. Als het hierbij gebleven was, we zouden er vrede mee hebben. Maar als een oudere broer, we hebben toch eenzelfde Vader (en ook dezelfde moeder, de C.R.C.) heb ik toch wel enige bezwaren. En dat is tegen die hand, die hier in 't bijzijn van alle buurvrouwen en lezers van C.C. wordt opgeheven tegen de moeder.

"Zoudt U niet denken, Dominee, (aan U is dit schrijven gericht, want Uw brief is door Saskia opgenomen) dat door Uw en haar schrijven een smaad wordt geworpen op onze kerk? Ook een smaad op de ambtsdragers van deze kerk? Ja, zelfs op het evangelisatiewerk van het "Back to God Hour", dat door velen met liefde wordt gesteund en waarvoor gebeden wordt? Is het niet een blaam voor deze kerk en haar voorgangers? Zou het geen tijd worden, ja hoog tijd worden, dat dit gevoel van onbehagen bij U verdwijnt, plus die schemerende schemerlamp, om plaats te maken voor dat lichtende licht, dat Gode zij dank nog van de kansels mag schijnen en zo de boodschap van het evangelie uit te dragen? Is het niet beter, in plaats van onze Gereformeerde kerk als voorbeeld aan te halen, toe te zien op de gang van zaken, die hier door velen verkondigd wordt als het paradijs van samenwerking en eenheid?

"Dominee, ik hoop, dat velen, vooral onze voorgangers en dan langs de kerkelijke weg, zullen opkomen tegen dergelijk geschrijf. Al is het dan, dat ze bestempeld worden als "oldtimers" en "oldfashioned"."

De redactie was zo voorkomend om Uw brief aan mij door te zenden, Mr. D. Nee, U hebt het **niet** goed begrepen. Dat blijkt wel uit de wijze, waarop U reageert. Het leek me beter om het "geestige" begin van Uw schrijven hier weg te laten. Dat U het met mij niet eens bent en dat neerschrijft, is Uw recht als lezer. Maar is het nodig om een andere briefschrijver met een stoomwals te bewerken? Als dit Uw idee van humor is, dan zou ik er maar niet te vaak gebruik van maken.

Het is niet duidelijk waarom U vindt, dat ons schrijven "een smaad wierp" op de C.R.C. Smaad, dat is nogal wat! En waar die uit bestaat, vermeldt U niet. Deze predikant schreef critisch, ja, maar dan zachtmoedig en zonder zichzelf te sparen. Weloverwogen zette hij uiteen, waar z.i. verbetering nodig was in de houding, waarmee onze kerk de rest van de natie tegemoet treedt. En voor het feit, dat hij zich in haar gelederen nog niet helemaal thuisvoelde, gaf hij zichzelf de schuld. Hebt U zijn brief wel goed gelezen? Alleen al het feit, dat hij het ten langen laatste wenselijk oordeelde om zijn gedachten op papier te zetten, moest U tot nadenken stemmen. Helaas, nadenken — d.i. zelf denken — is iets, waarvan vele mensen in onze kring terugschrikken. Misschien bevreesd voor ontdekkingen?

Wees ervan verzekerd, dat ik net als U het diepst respect heb voor het werk van het Back-to-God-Hour, Mr. D. Het is een enorm werk, dat velen tot zegen is. Ook hierop werd geen "smaad" geworpen. Al geef ik toe, dat die éne zin, waarin het genoemd werd, aanleiding kon geven tot misverstand. Dit spijt me en ik hoop, dat U mijn bedoeling nu beter zult verstaan. Letterlijk schreef ik: "We moeten evangeliseren. En niet alleen op onze sloffen, via het Back-to-God-Hour, maar... etc." Met andere woorden: dit werk werd niet opgezet, zodat wij er heerlijk achter weg konden schuilen. We moeten zelf ook onze mond open doen!

U, Mr. D., moet zelf praten over de Here Jezus en over de vreugde van Uw christenzijn. Tegenover ongelovigen, als U daarvoor de gelegenheid hebt, en dan is het **evangelisatie.** Maar laat het daar niet bij! Doe het ook maar tegenover christenen. Zelfs tegenover christenen, die lid van de C.R.C. zijn. Want — hoewel dit als rauw nieuws op Uw dak zal vallen — er zitten heel wat mensen in onze kerkbanken, die aan de vreugde van het geloof nog niet zijn toegekomen. Een feit, dat voor onze briefschrijvende dominee reden tot ernstige bezorgdheid was. Als zieleherder had hij gezien, dat een leven vol principes en dogma's niet per se een rijk en blij leven met de Heer is.

De Gereformeerde Kerken werden door mij slechts als voorbeeld aangehaald, in zoverre zij na de laatste wereldoorlog manmoedig probeerden om de buitenkerkelijke mens te bereiken. Overal, waar zij een "opportunity" zagen. Ik blijf erbij, dat onze gemeenten op dit punt nog veel van hen kunnen leren. Natuurlijk hebt U gelijk, als U zegt, dat "het Licht van onze kansels schijnt". (Hebben wij ooit iets anders gezegd?) Maar is dat genoeg? Het gaat er juist om, dat wij mensen **uit** de community **rond** die kansel krijgen... En als U besefte, hoe groot hier de moeilijkheden zijn, Mr. D., dan zou U ook een gevoel van onbehagen hebben. Omdat U zou inzien, hoezeer wij — ondanks al onze rechtlijnigheid! — tekort schieten in ontferming over de medemens. Ja, in doodgewone belangstelling voor hem.

Tenslotte moet ik U erop attent maken, dat mijn eerwaarde correspondent niemand "oldfashioned" heeft genoemd. Hij duidde het verschil in achtergrond aan tussen de z.g. oldtimers, mensen, die hier geboren en getogen zijn, en de z.g. newcomers, immigranten van na de oorlog. In mijn antwoord liet ik uitkomen, dat het onbillijk is van een broeder-oldtimer te verwachten, dat hij zonder meer naar onze zienswijze zal overhellen. Hij oordeelt vanuit zijn eigen achtergrond. Aan de andere kant: het is even onbillijk om van een newcomer, die in Nederland meeleefde met de ontwikkeling van het kerkelijk leven, te eisen, dat hij zich hier in de gelederen laat voegen en er verder het zwijgen toe doet. Dit betekent, dat hij een kostbaar deel van zijn geloofservaring overboord moet zetten. Een verlies, niet slechts voor hemzelf, maar ook voor de kerk, waarvan hij in Canada lid geworden is.

Wat U betitelt als "dergelijk geschrijf", moet toch wel waarde hebben, Mr. D. Want tot mijn verrassing stond in hetzelfde nummer van C.C. een gedeelte van het rapport, dat het Centennial Study Committee van de classis Hamilton indiende. De titel was "Our place in the Canadian Community". Als U dit verslag had gelezen, dan had U verscheidene punten ontdekt, die ook werden aangestipt in dat schemerige geschrijf van ons. Het was onvermijdelijk, dat — in hetzelfde nummer! — dit Committee het etiket "humanist" kreeg opgeplakt. Wel, het zij zo. (Men kan het niet "iedereen plus zijn schoonmoeder" naar de zin maken.) In mijn opinie echter is dit rapport een waardevol stuk werk en al onze ambtsdragers zullen er wijs aan doen om het zorgvuldig te bestuderen. Laten we hopen, dat er in Canada's Centennial Year een frisse bries door onze kerken gaat waaien, van zee tot zee! Mijn vriendelijke groeten, Mr. D. en beloof me, dat U ook eens van U laat horen, als U met ons instemt, O.K.?

Je SASKIA.

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraagt volledige inlichtingen
bij

C. STEENHOF
(v/h Fieldman
Chr. Ref. Church
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL— AMSTERDAM
$335.—
met gratis trip naar
Brussel, Parijs en London.

Voor al Uw

Verzekeringen

Auto-, Brand-, Ongevallen- en Ziekteverzekering
(met wekelijks inkomen)
en alle andere verzekeringen

Mac. Vanderhout
Insurance Agency Ltd.

795 KING STREET EAST HAMILTON, ONT.
PHONE LI 4-2837

Bent U zestien jaar?

of loopt U tegen de vijf en dertig?

Een mededeling voor eerzuchtige jongelieden aangaande beroepsopleiding als een leerling

LEERLING-BEROEPSOPLEIDING — EEN MANIER OM EEN GOEDE BAAN MET EEN ZEKERE TOEKOMST TE KRIJGEN

Leerling beroepsopleiding is geknipt voor jongelui die vooruitzien. Dit programma, gezamenlijk door de Federale en Provinciale Regeringen gesubsidieerd, opent de deur voor vooruitziende jongelui voor meer dan een honderd behoorlijk betaalde zeer vakkundige beroepen. Het biedt onderricht in een klaslokaal aan alsmede training op het werk, plus salarisregeling met verhogingen naar gelang de vordering der leerling tot de positie van volslagen werkman.

KAN IEDEREEN IN AANMERKING KOMEN VOOR LEERLING-BEROEPSOPLEIDING?

Niet helemaal. U dient 16 jaar of ouder te zijn en minstens klasse 10 opleiding te hebben. Met een extra opleiding, zoals middelbare school diploma zoudt U een kortere vakopleiding kunnen hebben en vlugger hogere verdiensten kunnen genieten.

Indien U vooruit wenst te gaan en een klasse 10 opleiding of beter hebt en U zoudt meer omtrent het Leerling Beroepsopleidings Programma van het Ontario Departement van Arbeid willen weten, gelieve U schriftelijk te wenden tot:

INDUSTRIAL TRAINING BRANCH,
Ontario Department of Labour,
74 Victoria Street,
TORONTO 1, Ontario.

Een Federaal-Provinciaal Arbeidskrachten Opleidings-Programma

Het Ontario Departement van Arbeid

BIJBELSTUDIE

Er wordt tegenwoordig veel geklaagd over de belangstelling van onze mensen voor de studie van de bijbel en allerlei andere kerkelijke, sociale en politieke vraagstukken. Wij ontkennen dit niet maar we komen er toch niet verder mee om steeds te klagen en te jeremiëren. Laten we ons best doen om tenminste nog zoveel mogelijk te doen en middelen uitdenken om de mensen er zoveel mogelijk bij te betrekken.

Toch is het opmerkelijk dat op sommige plaatsen bijbelkringen spontaan worden opgericht. Er is dus nog wel interesse. Wij moeten dit vuur aanwakkeren en niet door ons geklaag uitdoven.

Men zal er rekening mee moeten houden, dat er zich enkele verschuivingen in de maatschappij hebben voorgedaan, die men in het organisatie-leven niet over het hoofd moet zien. Allereerst, de mensen zoeken naar **gemeenschap.** Zij voelen er weinig voor om in een grote groep opgelost te worden. Wij moeten dus kleine groepen organiseren. In de tweede plaats verlangen de mensen enige **zakelijkheid.** Er moet niet worden gebeuzeld. Men houdt ervan om recht op de man af een onderwerp te bespreken. Bovendien willen de mensen zelf ook **actief deelnemen.** Deze wensen kunnen inderdaad gemakkelijk in een bijbelkring worden verwezenlijkt. Deze kringen zijn vaak klein, zodat ieder een beurt krijgt om wat te zeggen. De vergaderingen duren meestal niet te lang, zodat er niet te veel tijd is om over details uit te wijden.

Op Calvin College had men dergelijke bijbelkringen, waarover wij u iets willen vertellen.

Eenmaal in de week kwamen zo'n zestal studenten een uur bij elkaar om een gedeelte van de bijbel te bestuderen. We zaten op een oude stoel, een bed of op de grond. Dat kon zo best voor een uurtje. Ieder had een bijbel bij zich en een notitieboekje. In dat notitieboekje stonden de aantekeningen over het gedeelte dat we samen zouden bespreken. Die aantekeningen waren het antwoord op drie vragen, die we bij elke bespreking beantwoordden. 1. Wat is het onderwerp, de 'theme' van het gelezen Schriftgedeelte. 2. Wat is de 'outline' van het Schriftgedeelte. 3. Wat heeft God ons in dit gedeelte te zeggen.

Na het openingsgebed las elke student een paar verzen uit de bijbel. We gebruikten meestal verschillende vertalingen, wat in vele gevallen stimulerend werkte. Daarna volgde hierover een discussie; soms kort, soms iets langer. Vervolgens las men om beurten zijn 'outline' voor, gevolgd door een korte discussie, om tenslotte de laatste vraag te beantwoorden. De korte bijeenkomst (na een uur hielden we ermee op, ook al was het besprokene niet geheel afgehandeld) werd met gebed gesloten, waarin meestal een bepaalde gebeurtenis werd genoemd (honger in India, oorlog in Vietnam, om maar iets te noemen).

Dit is een eenvoudige methode; het neemt niet teveel tijd; men wijdt zo niet gemakkelijk uit over allerlei bijkomstigheden, terwijl iedereen meedoet aan de bijbelstudie.

Op één punt wil ik nog een opmerking maken. Oorspronkelijk luidde de derde vraag: wat heeft dit bijbelgedeelte voor mij betekend? Hier ging men dus van hetzelfde idee uit dat men in de 'Discovery Method' vindt dat door de Young Calvinist Federation wordt uitgegeven en waarover we verleden week in de vragenrubriek "Wat denkt u ervan?" reeds hebben geschreven.

Hoe goed ook bedoeld, tegen deze vraag is wel enig bezwaar in te brengen. Het gevaar is dat men zodoende zoekt naar een gedeelte in de bijbel waar men zelf wat aan heeft of door wordt getroffen. Het hangt dus voor een groot deel van onze persoonlijke behoefte af of ik door God's Woord wordt 'getroffen'. De bedoeling is goed. Door deze vraag wil men de lezer(es) op het hart binden dat de bijbel voor ons wat zal moeten **betekenen.** We zijn er niet klaar mee om de bijbel te lezen en dan weer naast ons neer te leggen. Dit is volkomen juist. Toch is het beter om de vraag anders op te stellen en onszelf af te vragen: wat heeft God nu tegen ons te zeggen in het gedeelte dat we zojuist lazen, onverschillig of het ons getroffen heeft of niet. Deze methode is m.i. beter. Want God spreekt ook tot ons in een gedeelte dat wij misschien liever niet onder ogen zien. Met andere woorden: Gods spreken moet niet van onze **subjectieve gevoelens** afhangen!

Een uur per week bijbelstudie. Dat is toch werkelijk niet teveel. Wanneer men eenmaal een bepaalde tijd hiervoor heeft vastgesteld, dan kan men veelal verzekerd zijn van een goede en regelmatige opkomst.

Het is aan te bevelen om eerst een 'gemakkelijke' brief te nemen. De brief van Jacobus is zeer geschikt. Later kan men andere bijbelboeken nemen. Men moet echter niet te lang bij één bijbelboek blijven, maar ook wat variatie aanbrengen. Men kan eens enkele gelijkenissen bespreken, enkele psalmen, de geschiedenis van een aartsvader of het boek Amos. Natuurlijk vereist het enige voorstudie, maar men staat er niet alleen voor en op de 'vergadering' vult men de nodige kennis aan. Wanneer men b.v. een van de brieven bespreekt is het aan te bevelen om eerst enige kennis te nemen van de geadresseerden, de omstandigheden waarin de gemeente verkeerde aan wie de brief is gericht; in geval van de psalmen eerst eens bestuderen wat voor soorten psalmen er zijn, wat de achtergrond van de psalm is, enz.; in geval van een gelijkenis, wat een gelijkenis is, wat soorten gelijkenissen er zijn, enz.

Het is inderdaad waar, zoals een van de lezers schreef naar aanleiding van de vragen over het bijbellezen, dat dergelijke kringen het persoonlijk bijbellezen bevorderen.

P.T.

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

WILLIAM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

YEARBOOK 1967

Christian Reformed Church

Het jaarboek van de Chr. Ref. Church is weer verschenen en bevat een schat van gegevens. Wij geven enkele van deze gegevens door.

In het afgelopen jaar steeg het aantal gezinnen van 59,486 tot 60,282, een vermeerdering dus van 796 gezinnen. Het aantal leden nam toe van 272.461 tot 275,530; een vermeerdering van 3.067 leden.

Van andere kerkgenootschappen kwamen 1,855 leden tot de Chr. Ref. Church over, terwijl door evangelisatie 939 personen zich bij de Chr. Ref. Church aansloten. Naar andere kerkgenootschappen vertrokken 3,017 leden. Hieruit blijkt dat de Chr. Ref. Church met 2,794 leden vermeerderde.

In 1966 werden er 5,933 kinderen gedoopt. Het aantal gemeenten steeg met vijf, zodat er nu 629 gemeenten zijn. Het aantal dienstdoende predikanten bedraagt 544, het aantal emeritus predikanten bedraagt 87, terwijl er 87 vacatures zijn. Het aantal niet geïnstitueerde gemeenten is 39. Er zijn 82 predikanten als 'home missionary' werkzaam:

Voor de buitenlandse zending	48
Voor het plaatselijk evangelisatiewerk	12
Predikanten verbonden aan onderwijsinrichtingen	47
Werkzaam in andere takken van pastorale arbeid	30

Het aantal studenten dat aan het Calvin Seminary is ingeschreven bedraagt 176, waarvan 159 studenten de volledige drie-jarige opleiding volgen. In het derde studiejaar zijn 56 studenten, tweede studiejaar 36, eerste studiejaar 63.

In vergelijking met vele andere kerkgenootschappen is het aantal theologische studenten zeer bevredigend.

HET CANADESE DEEL VAN DE CHR. REF. CHURCH

Provincie	1966	1967	1966	1967
British Columbia	1509	1595	7791	8150
Alberta	2330	2342	11,807	11,923
Saskatchewan	80	84	418	415
Manitoba	310	310	1593	1565
Ontario	8560	8738	43,079	44,260
New Brunswick	19	18	112	110
Nova Scotia	120	123	579	610
Prince Edward Island	29	28	173	170
Quebec	100	100	528	539
Canada	13,057	13,338	66,080	67,742

Hierbij zijn niet inbegrepen de groep van 17 gezinnen die in Windsor, Ont. vergadert en de groep van 18 gezinnen te Penticton, B.C. De cijfers zijn overgenomen zoals zij vermeld staan in het jaarboek, waarin 114 gezinnen in de classis Hamilton te weinig staan vermeld. (Zie C.C. 23 maart.)

AANTAL PREDIKANTEN

Provincies	Ministers		Vacatures	Gemeenten	Evangelisatieposten
British Columbia	18	1 H.M.	3	21	1
Alberta & Sask.	27		5	32	4
Manitoba	4			4	
Ontario	69	1 H.M.	20	87	1
Quebec	1	1 chaplain		1	
Pr. Edward Island	1			1	
New Brunswick	1			1	
Nova Scotia	3			4	
Totaal	127		28	151	6

Er werden 1979 kinderen gedoopt.

	Canada	Totaal Canada en U.S.
Ingekomen van andere kerken door evangelisatie	503	2794
Vertrokken en afgevoerd	593	3017

Zeven gemeenten in Canada tellen minder dan 100 zielen. Hiervan is Cochrane, Ont. thans de kleinste met 56 leden, 14 gezinnen. Deze gemeente had eens over de 50 gezinnen. Zal het hier dezelfde kant uitgaan als in Kenora, New Liskeard en Campbellford? De trek is naar de steden en vele kleine gemeenten hebben een harde strijd om in stand te blijven. Enkele gemeenten in farmdistricten maken echter nog goede vooruitgang, zoals Listowel, Lucknow, Wellandport en Welland Junction in Ontario. Ook de Peace River district in Alberta getuigt van groei. Over het Evangelisatiewerk in Canada wordt weinig vermeld. Plaatsen als Vancouver, Lethbridge en Toronto kwamen niet meer op de lijst voor, hoewel die voorheen wel werden genoemd. Blijkbaar zijn we nog teveel 'foreigners'

Deze keer staan de 39 ongeorganiseerde groepen niet meer in de algemene statistiek vermeld, maar zijn in een aparte rubriek opgenomen, wat in zekere zin een voordeel is.

Wie van statistieken houdt kan heel wat speurderswerk verrichten.

A.B.

ON THE WATERFRONT

For a while there, the place was frozen solid. In some places the ice was thirty feet thick, right down to the bottom. It just stacks up, or rather down. A 6000 ton ship on top of that doesn't even bring a crack. It just sits, like a lame duck, at the mercy of God and the frozen waters in His hand.

We call it winter navigation. 60 ships last year. Expect 150 this year. Double that for next year. It has its fascination and adventures. It also has hope. Hope that spring will come hastily to soften and mellow the cruelty of the winter.

This year, like last year, we shall again meet and greet immigrants. With immigration on the rise, the Church should be present. And she should be heard of. The very nature of the Church is that she speaks, testifies, witnesses. Since this is our centennial year, we expect a lot of visitors besides immigrants.

The visitors too must pass through a long line on entering: customs, immigration, health inspection, train reservation, luggage master. And the Church. Of course the Church, because in importance it ranks first, even though in the line-up it comes last. This prompted an idea.

Since all visitors must pass "representation" of the Church, what should prevent us from properly welcoming them to Canada, particularly on the occasion of its birthday, and greet them and bless them and wish them Godspeed, and remind them that the Church is very much alive, and still greeting and blessing and "in line" with Customs, Immigration, and Health Inspection, because she is concerned with the people and has a job of speaking of her Lord?

So we got together with Rev. J. Drost who represents the Reformed Church, and we designed and prepared a greeting card, small, short, but distinguished, and we said to the printer: "Count on 2500," and he did.

2500 times we shall say: God is alive. And 2500 different people will know that the Church was there. Even before they ever set foot on Canadian soil, the Church will have shaken their hand.

Then we decided that we needed a Signpost, one which you can see from a distance, and read, and know unmistakably that it represents the church! They make them nowadays in arborite plates. Deep blue or red, or any colour you want. So we settled on blue. With a white cross. And from afar one is now able to see that the Church "has turned to."

Rev. H. Uittenbosch
The Montreal Sailors' Institute
165 Place d'Youville
Montreal 1, Que.

Naar Holland?
Ga met de boot

U reist in comfort... u rust uit en u gaat uit

Vanuit New York

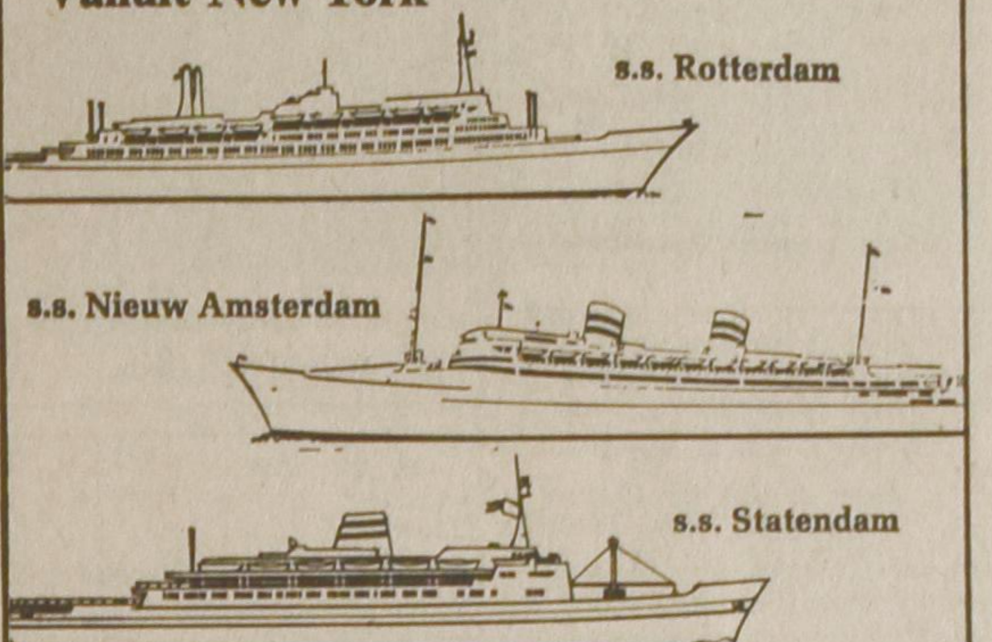

Als U met een dezer schepen van de Holland-Amerika Lijn gaat, dan reist U in een totale sfeer van comfort en de best denkbare verzorging. U kunt lange dekwandelingen maken, aan sport doen of in één van de bars of salons een gezellig praatje maken. Geen bagageproblemen: behalve Uw handbagage kunt U nog 125 kg gratis meenemen.

Vanuit Montreal geregelde en voordeliger afvaarten van de "MAASDAM". Uw reisbureau of het dichtstbijzijnde kantoor van de Holland-Amerika Lijn verschaft U gaarne alle nodige inlichtingen.

Holland-Amerika Lijn

MONTREAL · TORONTO · CALGARY · VANCOUVER
Gen. Agents in Halifax: Furness, Withy & Co.

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE
747 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

YEARBOOKS
V.B.S. Materials
JOHN A. W. EISEN,
RENFREW
Disabled's Products
RENFEW, ONT.

De vlam die niet verteert

door C. J. Ooms-Vinckers

(12)

Het bloed steeg Amos naar het hoofd. Waarom probeerde dat mens telkens in zijn leven in te grijpen? Waarom liet ze hem zijn gang niet gaan en het gewone risico lopen, dat aan het vak verbonden was? Waarom maakte ze hem belachelijk met haar praatjes over zijn tengere bouw? Moest hij dan een karbouwenpens hebben om te kunnen werken?

"We halen de machine uit de schuur en u leert me hoe ik er mee moet omgaan."

"Maar... als die dame nu boos is," opperde de boer.

"Ik wil vrij zijn, gewoon vrij. Dat ben ik in jaren niet geweest. Ik wil de vrijheid hebben om het boerenbedrijf goed te leren. Wat ik met die kennis doen moet, weet ik nog niet, maar ik wens hier niet als een onvolwaardige er de kantjes af te lopen. Waarom hebben die mensen me vrijgemaakt, als ze me hier weer aan de ketting willen leggen?"

Daar hij voelde dat de boer hem gelijk gaf, probeerde hij meteen de weg voor de schuur vrij te maken, om de tractor te laten passeren.

De boer keek bedenkelijk, maar reed de kar toch naar buiten.

Amos gloeide van ijver. Hij was geen potlam en nog minder het ooilam van die Amerikaanse. Wat verbeeldde ze zich wel? Hij had misschien de eerste dagen na zijn aankomst een zielige indruk gemaakt, maar hij was ten slotte een volwassen man.

"Heb je wel eens auto greden?" vroeg de boer.

"Nooit. Zulke deftige zaken bezat mijn familie niet."

"Dan kun je zo'n tractor ook niet besturen."

"Nee, daar moet ik nu juist mee vertrouwd raken. Iedere avond studeren we daar een uurtje op en u zult zien hoe 'n deftig figuur ik op zo'n wagen maak."

"Ze moeten we nooit meer vertellen dat Joden lui zijn," zei de boer 's avonds tegen zijn vrouw. "Die jongen rustte niet voor hij wist hoe de machines werken. Chaufferen zal ook wel geen kunst voor hem zijn. Vandaag of morgen rijdt hij zelfstandig."

"Je hebt met die dame afgesproken dat je daar voorlopig niet aan beginnen zou."

"Mens, de jongen is niet te houden en bovendien erg handig. Ik heb er alleen maar plezier van als hij mij veel werk uit de handen neemt. 't Zal hem ook best te pas komen als hij goed op de hoogte is. Ik heb gehoord dat ze in Palestina een soort boerderijen hebben, waar iedereen een deel van het werk moet opknappen. En dat zijn bedrijven zo groot als er hier niet bestaan. Och ja, er komen zoveel praatjes in de wereld. We hebben hier de Joden eigenlijk nooit in hun gewone doen gekend. 't Zou ons ook niet meevallen, in een vreemde omgeving te moeten ploeteren om aan de kost te komen en er nog bij uitgelachen te worden op de koop toe. Ik geloof, dat ze de zwervers die ontkomen zijn, een plaats moeten geven in hun land van afkomst. Ik zeg maar zo: God laat de mensen nu eenmaal allemaal op verschillende plekken van de aarde geboren worden. De dieren hebben ook hun eigen plaats. De warmte en de kou en de omgeving passen bij elkaar. Er zijn altijd elastieken mensen die overal kunnen aarden. Maar dat moet je toch niet met een heel volk proberen. De omgang met de jongen heeft me veel geleerd. Ik geloof dat hij evengoed boer kan worden als geleerde."

"Als hij naar zijn eigen land wil, moet hij tussen die vreselijke Arabieren leven," huiverde zijn vrouw.

"Waarom is dat erger dan hier tussen mensen met goed en kwaad?"

"Ja, maar ze kunnen hem wel eens te lijf gaan."

"Dat heb je altijd en overal met je buren. Duitsland heeft al zijn buren onder de voet gelopen. Wat de Joden hier verduren moeten, weten ze nu eenmaal. Ze worden al eeuwenlang over de hele wereld gejaagd. Ze verliezen niet veel, als ze het in hun land van afkomst proberen."

"En wij kunnen ze missen," snauwde zijn vrouw. Ze dacht aan haar zoon, waar ze graag een "mijnheer" van had gezien. Hij had die opdracht niet kunnen vervullen; de boekenstof was er met de beste wil van de wereld niet in te proppen geweest. Jammer dat hij evenmin deugde voor het boerenwerk. Hij was ten slotte in een winkeltje, met souvenirs voor de toeristen, terechtgekomen. Daar deed hij met zijn pittig vrouwtje goede zaken en de boer was tevreden. Maar de vrouw kon het nog altijd niet verkroppen, dat haar wens niet in vervulling was gegaan.

"Al die Joden worden "heren", zei ze kwaadaardig.

"Welnee, tussen de Joden zitten ook een heleboel gesjochten lui. Dat hoor je nu van die jongen. Zijn vader en moeder hadden net te eten. Zulke kleine mannetjes lopen niet in de gaten. De mensen staren zich blind op dokters en advocaten. Die dulden ze niet. Niet in Rusland, niet in Polen en niet in Duitsland. En hier beginnen ze ook aardig vies te kijken. Ik geloof dat er verkapte nazi's onder de schoolmeesters zitten en dat die de stemming bederven. Meester Decker is ook zo'n drijver."

Boer Strömer was een der weinigen die aan "Jodenhulp" begonnen was. Hij had er succes mee. De een was wat handiger en gewilliger dan de ander, maar in het algemeen verdienden ze de kost. Hij moest deze Nederlandse jongen er al een salarisje bijgeven. Soms stopte hij hem wat meer toe. Dat moest de vrouw maar niet weten. Ze was nogal op de penningen gesteld en kon er niet best afstand van doen. Maar hij vertikte het om zo'n gesjochten ventje minder te geven dan hem toekwam.

Toen Amos vertrouwd was met de machines en in vele gevallen al zelfstandig te werk ging, begon het besef van zijn verlatenheid en het gemis van zijn familie weer veel sterker op hem in te werken. De beelden uit zijn gevangenschap kwamen hem ook weer duidelijker voor de geest en bleven tartend lang vasthaken bij de oude Amsterdammer. Die klokken... o God, die klokken...

De klankloze, monotone stem drensde dag na dag in zijn oren: "Hoor je wel Saar, daar klinken ze weer..." En dan dat krankzinnige: "Tata... tata... tata..."

Als het belgerinkel van de huiswaarts kerende koeien naderbij kwam, flitsten die klokken in zijn herinnering terug en bleven daar doorjengelen... 't Werd een obsessie; hij wachtte op het geluid en als hij het hoorde, had hij de neiging tegen de muur te lopen.

Waarom was dat waanzinnige gedrens teruggekomen? In drie volle maanden had hij nauwelijks aan die laatste periode in de barak gedacht. In zijn rustige ogenblikken piekerde hij er over, hoe het toch mogelijk was geweest, dat die kindse man hem zo opgewonden had. Hij had de klokken abrupt stilgezet. Op een kwade nacht had hij zichzelf en die oude baas van de klokken verlost.

Verlost... ja, zo moest hij het zien. 't Was geen moord, het was een verlossing. Toch had hij een leven genomen en dat was moord, hoe handig hij het ook verdraaide. In de westerse wereld werd nergens meer het strafregime oog om oog en tand om tand toegepast. Bij de Arabieren nog wel en dat was eigenlijk rechtvaardig. Het "leven" was voor hèm die een leven genomen had, niet geoorloofd. Hij leefde onrechtmatig door...

Ineens meende hij de Amerikaanse te begrijpen. Haar zorg voor hem werd hem geheel verklaarbaar. Ze probeerde hem te weerhouden van een volgende moord. Dat was alles. Ze had uiteraard de logische gedachte, dat hij, die door rechters noch enig ander instituut veroordeeld kon worden, ongebreideld aan zijn moordzucht toe zou geven. En nu probeerde ze nog iets in hem te wekken, dat hem afleidde en zijn neiging beteugelen zou.

Hoe kwam hij aan die moordzucht? Zo iets moest toch uit erfelijke belasting voortspruiten? Zijn vader? Die had bij zijn weten zelfs nooit een spin doodgetrapt. Hij zette de beestjes die zijn boeken belaagden, keurig aan de buitenkant van het raamkozijn. Hij had hem dat meermalen zien doen. Bepaald ontsteld was de man geweest, toen hij met een opgeprikte vlinder van school was thuisgekomen. Nou ja, dat had hijzelf ook vreselijk gevonden, en tòch was hij een moordenaar...

Moeder! Zou die tot een moord in staat zijn? Nu moest hij bijna hardop lachen. Moeder, die hem nog nooit geraakt had als ze naar hem sloeg, omdat haar arm van angst verlamde op hetzelfde ogenblik dat ze hem naar een van de zusters of hem uitstak.

Nee, thuis was het zo'n zacht stelletje, daar kon hij de aanleg niet van hebben. Maar van wie dan wel?

Dit probleem begon hem hoe langer hoe meer te benauwen. Hij had geen spijt om de oude man, maar hij pijnigde zich af met de vraag, hoe hij aan zijn moordzucht kwam. En evenzo, of hij er weer door zou worden aangegrepen. 't Was toch een vreemde knak in je hersens om alles wat je verveelde, uit de weg te willen ruimen. Het was precies wat die Duitsers nu deden... die offerden de Joden op aan hun ergernis. En hij had hetzelfde gedaan.

Wat gek dat hij er nooit eerder last van gekregen had. Hij was toch genoeg gesard. Hij had eerst op de middelbare school en later als student zijn tong wel kapotgebeten van ellende. Maar de volgende dag was het gewoonlijk weer gezakt. Hij zou er graag eens met iemand over willen spreken, hoe het mogelijk was, dat hij juist die oude stakker, die het toch niet op hem had gemunt, te lijf was gegaan. Tientallen keren had hij allerlei pesterijen en beledigingen geduld, zonder dat het in zijn hoofd was opgekomen, wraak te nemen.

Maar wie kon je zoiets vragen? De boer niet en zijn vrouw nog veel minder. Het ontbrak hem aan niets, maar de vrouw keek hem toch soms vreemd en achterdochtig aan. En bovendien, wat zouden die eenvoudige boerenmensen van zulk soort zaken weten?

De Amerikaanse? Dat nooit. De vlammen sloegen hem uit als hij aan die mogelijkheid dacht.

Dan bleef haar medewerker, de ingenieur, over. 't Was een stugge kerel, die ongetwijfeld een goed verstand had. Anders zou hij het niet zover hebben gebracht. Zou die vent met het Amerikaanse meisje willen trouwen?

Van die gedachte kreeg hij een wee gevoel in zijn maag. Wat kon het hem schelen wat die mensen deden, wond hij zich op. Ze passen niet bij elkaar, begon hij zichzelf wijs te maken, en daarom irriteert die gedachte me.

Nee, die man kon hij ook niet te hulp roepen voor het oplossen van zijn probleem. Misschien was het dan toch wel mogelijk de Amerikaanse in vertrouwen te nemen.

Steeds vaker kwam het moment in zijn herinnering terug, waarop zij zijn hoofd naar zich had toegetrokken en gefluisterd had: "Wij zijn allebei kinderen van het zwaar beproefde, oude volk."

Als hijzelf niet over die moord gejammerd had, zouden ze er niets van weten, zij ook niet. Hij was natuurlijk overspannen geweest en had daarom zijn mond niet kunnen houden. Jammer, ze zouden een veel beter idee van hem hebben gehad als hij niet zo openhartig was geweest. Hij had zichzelf met zijn loslippigheid in de put gewerkt en zijn geweten was er niet eens door ontlast.

Hij kreeg een nieuwe gedachte: hij zou zijn bekentenis herroepen en zeggen dat zijn zelfbeschuldiging op een onverklaarbare wijze in hem opgekomen was, maar dat hij niet begreep waar die absurditeit vandaan kwam. Dat zouden ze grif aannemen en hij zou voor zijn hele verdere leven gerehabiliteeerd zijn. Natuurlijk, dat moest hij doen. Het zou alleen maar interessantdoenerig zijn, zich met een moord te blijven belasten.

De volgende morgen kwam er een brief, die het bezoek van de ingenieur aankondigde. Hij wou komen kijken hoe het zijn pupil ging en of de mogelijkheid bestond, dat hij afgelost werd door een ander, die ook zo gelukkig was geweest de grens over te komen.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $4.00
Engagement-announcements ... $4.00
Marriage and anniversaries ... $6.00
Notifications of death ... $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to God and great joy, we are happy to announce the birth of our daughter

JANICE DARLENE

John & Ria Fledderus, nee Lennips.

A sister for Wayne Herold and John Richard.

March 30, 1967.

5 Brenham Court, Rexdale, Ontario.

In thankfulness to God, we are happy to announce the birth of

MARTIN RUFUS

Born April 2, 1967.

Jan and Ymkjen Dykstra, nee Klein.

Everett Anthony.

833 Jean Plouf, Boucherville, Quebec.

With thanks to our Lord and Creator, we joyfully announce the birth of our third son

JACOB WILLEM

John & Ann Oudshoorn.

A brother for Anthony, Christopher.

April 4, 1967.

St. Catharines, Ont.

With joyous gratitude to our covenant Lord Jehovah, we announce the birth of our daughter

ELISABETH ANN

Hank & Georgina Vandezande.

596 Victoria St.,
London, Ont.

April 5, 1967.

Mrs. & Mrs. G. P. Branderhorst announce the marriage of their daughter

WILMA
to
Mr. LOURENS KODDE

on April 21st, 1967, in the Christian Reformed Church at Exeter, Ont., at 8.00 o'clock p.m.

The Rev. D. G. Scholten officiating.

Future address:
Glaudeboye, Ont.

Mr. & Mrs. Henry de Haan are happy to announce the marriage of their daughter

ALICE DIANE
to
Mr. DIRK STARING Jr.

on Saturday, April 29, 1967, at four o'clock in the Maranatha Christian Reformed Church at St. Catharines, Ont.

Rev. M. D. Geleynse officiating.

1942 — 1967

The Lord willing, on May 12, 1967, we hope to celebrate with our dear parents their 25th wedding anniversary.

GERRIT KAMPHUIS
and
WILLEMINA JOHANNA KAMPHUIS—ROSKAM

Willemina and Cornelius Nyenhuis.
Bertus Kamphuis.

5503 - 103A Avenue,
Edmonton, Alberta.

Open House: May 12, 1967, 7:30 P.M. to 10:00 P.M.

Harry Den Haan

Tax Consultant

(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

1912 — 1967

On May 9th, the Lord willing, we hope to celebrate with our parents

NANNE VRIEND
and
ANTJE TIMMERMAN

their 55th wedding anniversary.

Peter and Claire Vriend, Houston, B.C.
John and Grace Mulder, Lacombe, Alberta.
Bob and Nelly Matthews, Houston, B.C.
Henry and Betty Wienzs, Vancouver, B.C.
John and Margaret Vriend, Lethbridge, Alberta.
Dick and Evelyn Bouma, Gallatin Gateway, U.S.A.
Bill and Margaret Vriend, Houston, B.C.
Niel and Winny Vriend, Hamilton, Ontario.
Jim and Rita Vriend, Houston, B.C.
and Grandchildren.

Houston, B.C., Canada.

Op 22 april 1967, D.V., hopen wij met onze ouders en grootouders

ELBERT VAN DONKERSGOED
en
AALTJE VAN DONKERSGOED—VERSTEEG

de dag te herdenken, dat zij 35 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat God hen nog lang mag sparen, is onze wens.

Hun dankbare kinderen:

Jaap & Gerrie Greydanus, Gowanstown, Ont.
Gijs & Tinie Versteeg, Gorrie, Ont.
Bertus & Fenna Zanting, Smithville, Ont.
Bill & Hennie de Boer, Lucknow, Ont.
Harry & Christien Karsten, Listowel, Ont.
Elbert van Donkersgoed & Nelly van Eindhoven.
John & Betty van Donkersgoed, Gorrie, Ont.
Henk van Dondersgoed, Gorrie, Ont.
en 24 kleinkinderen.

Gorrie, Ont.

On April 24th, 1967 we hope to celebrate with our parents

ARTHUR VAN DYKE
and
AGNES VAN DYKE—VERKAIK

their 25th wedding anniversary.

Saskatoon, Sask.:
Dennis.
Montreal, Que.:
Leona and Bob Kelly, Robbie.
Bradford, Ont.:
Ron.
Lorne.

R.R. 4, Bradford, Ont.

Tengevolge van een verkeersongeval is uit ons midden weggenomen onze dierbare vader en grootvader

JACOB DYKSTRA,
(uitgever, Groningen).

Hij was 76 jaar oud.

"Maar de genadegift van God is het eeuwige leven door Jezus Christus onze Heer."

Mr. and Mrs. Jan R. Dykstra.
Jacob.
Elisabeth.
Annette.
Hilary Johan.
Yvonne.
Paul.

9 maart 1967.

31 Rickwood Drive,
Willowdale, Ont.

De Vr. Ver. "Principia Amo" van de Immanuel Chr. Ref. Church van Brampton betoont haar hartelijke deelneming aan Mrs. and Rev. Jonker en familie, bij het overlijden van hun geliefde vader en grootvader

Ds. HERMAN HOOGENDOORN

te Apeldoorn, Holland.

Mrs. A. Miedema, Vice-Pres.
Mrs. R. Hunnersen, Secretary.

De Vrouwenvereniging "Ora et Labora" van de Aylmer Chr. Ref. Church betoont haar diep leedwezen aan Mrs. J. ANNEN en kinderen bij het heengaan van hun man en vader.

"In het huis mijns Vaders zijn vele woningen." Joh. 14:2 & 3.

Mrs. A. Dieleman, Pres.
Mrs. S. v. d. Hoef, Secr.

God heeft onverwachts in Zijn Heerlijkheid opgenomen onze zeer geliefde man en vader,

DOUWE JACOB STEENHUIS,

(Douglas James Stonehouse)

in zijn 49ste jaar.

Romeinen 11:33 t.m. 36.

Mrs. Marie Steenhuis.
Karin.
Christine.

De teraardebestelling heeft 6 april plaatsgevonden.

Oshawa, Ont.
100 Farewell Avenue.

4 april 1967.

Het behaagde de Here plotseling in Zijn heerlijkheid op te nemen onze lieve broer, zwager en oom

DOUWE JACOB STEENHUIS,

geliefde echtgenoot van M. M. ten Hoor, vader van Karen en Christie, op de leeftijd van 48 **jaar.**

Gezang 26:4 en 5.

Oshawa, Ont. 4 april 1967.

Mussel, Ned.:
J. Lamberts.
F. Lamberts—Steenhuis.
Jarvis, Ont.:
E. Poortinga—Steenhuis.
P. Poortinga.
Stadskanaal, Ned.:
E. Steenhuis.
R. Steenhuis—Hoeksema.
A. Steenhuis.
F. Steenhuis—Meinderts.
F. Steenhuis.
T. Steenhuis—Wubs.
K. Ch. M. Steenhuis.
G. E. Steenhuis—Vegter.
Bussum, Netd.:
L. J. Olij—Steenhuis.
A. Olij.
Neven en nichten.

The Board of the Immanuel Christian School Society of Oshawa extends its deepest sympathy to the family Stonehouse with the sudden passing away of their beloved husband and father

DOUGLAS JAMES STONEHOUSE.

May the Lord grant His nearness and comfort according to His promise in His Word: "He healeth the broken in heart, and bindeth up their wounds." Ps. 147:3.

We will remember his devotion in serving his Lord, also in the work he did as member of our School Board.

Oshawa, Ontario.

April 4, 1967.

De Vrouwenvereniging "Forward in Faith" te Oshawa, betuigt langs deze weg haar diep medeleven met Mrs. D. STONEHOUSE en kinderen bij het zo plotseling verlies van hun man en vader.

"Wandel maar stillekens achter Hem aan."

Mrs. P. Rodenburgh,
Mrs. M. Kalisvaart, Secr.

Voor ons plotseling, maar op Zijn tijd, nam de Heere tot Zich Zijn kind en onze vriend

DOUGLAS J. STONEHOUSE.

Moge de Heere zijn vrouw en kinderen rijkelijk troosten.

Psalm 138:4,

Verlaat niet wat Uw hand begon,
O Levensbron,
wil bijstand zenden.

Fam. Demmer.
" Fayer.
" Teeninga.
" Rodenburgh.
" Van Ginkel.
" Van Grootheest.
" Van der Luit.
" Vorsteveld.

On April 6th, 1967 the Lord took unto Himself our beloved wife, mother and grandmother

YMKJE LEENSTRA,
nee VANDERMOLEN,

at the age of 72.

Joure, Neth.:
Mr. N. Leenstra.
Wyckel, Neth.:
Mr. & Mrs. G. Leenstra.
Smithville, Ont.:
Mr. & Mrs. F. Leenstra.
Den Haag, Neth.:
Mr. & Mrs. G. Spanninga.
and 9 grandchildren.

Sheen 30, Joure, Friesland, The Netherlands.

---

50 ACRE FARM

1500 hens, egg route to town. 7 milk cows. 20 minutes drive from Ottawa. Paved road, Schoolbus passing by. 3 bedroom house, bathroom. Good barn. Brooder house, henhouse. Contact Willem Natte, Vars, Ont.

For sale: Well established

GROCERY STORE

with meat department (S. Ontario). For more information please write to Box no. 1951, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

"BLINK BONNIE" COTTAGES

on Highway 35, 30 miles north of Lindsay, Ont. One, two and three bedrooms with plumbing. Safe beach, free boats. H. Vegter, 125 Parnell, St. Catharines. Telephone 935-7876.

H.K. COTTAGES

on Sturgeon Lake. Modern conveniences. Boat rental. Sandy beach. Reasonable rates. 20 min. drive to C.R.C. Lindsay. Phone 623-2262 or write Yde Andringa, R.R. 2, Bowmanville, Ont.

Lonely young man attending Calvin College is searching for respectable

YOUNG LADY COMPANION

Interested girls please send letters to # 1952, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

CLASS A LICENSED MECHANIC

Good working conditions. Excellent wages. Contact in person. Kalsbeek Motors, 40 Bramalea Rd., Bramalea, Ont.

Widow seeks companionship of

ELDERLY LADY

Separate apartment. Transportation to C.R.C. and stores available. Write to Mrs. A. Hoogenboom, R.R. 3, Mountain, Ontario.

FARMS TE KOOP

150 acre tuingrond, 6 mijl van Tillsonburg, 130 acre bewerkbaar, land is geheel geploegd. Barn is ingericht voor varkens. De 4-slaapkamer bungalow is 1 jaar oud. Met de farm gaat een complete serie machines. De vraagrpijs voor dit alles is $50,000 met $10,000 down. Open for offer.

100 acre, 7 mijl van Woodstock. Grote barn, 26 stanchions, melkhuis, grote bulktank, 2 silo's. Het 4-slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. Het land is zo goed als geheel bewerkbaar. Direct te aanvaarden. Prijs $33,000 met $5,000 down. Iets voor de man die voor een lening in aanmerking komt.

150 acre, 130 bewerkbaar. Grote barn. Prima land, 4-slaapkamer stenen huis heeft alle moderne gemakken. Met de farm gaan 58 stuks vee (Holstein) en een complete serie moderne machines. Vraagprijs $55,000, but open for offer.

Wij hebben meer farms en zaken aan te bieden. Mocht U iets zoeken, schrijf of bel:

Mr. of Mrs. Jan Wybenga

Box 73, BEACHVILLE, ONT.
423-6406

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert

Realtor, Aylmer, Ont.

For Sale:

112 acre farm

7 rooms house.
big kitchen with cupboards.
livingroom.
4 bedrooms.
4 pc. bathroom.
full basement.
oil furnace.
warm & cold water.

43 stanchions & water bowls.
Milkhouse with 27 can bulkcooler.
Machine shed.
Running creek year round.

This is very good land.
Never failing water supply.

Immediate possession.
$35,000 - $10,000 down.

FRANK KOOPMAN,
R.R. 2,
Burgessville, Ont.

LEEFT U MOEILIJK

door een of andere slep. ziekte? Met onze alom vanouds bekende Florakruiden oogsten wij de frappantste resultaten! Onschad., eenvoudig, goedkoop! Toezend. desgewenst in blanco verpakking. Meldt ons uitvoerig Uw ziekte en klachten. Broch. en inl. gratis. Ongelooflijk mooie attesten. Profiteert van wat ons in de natuur geschonken **wordt.**

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

---

300 ACRE FARM

Buildings - (2) - 6 room Bungalows almost new, 2 barns, milk parlor and house - 3 silos, 2 grain tanks - best growing land - close to expanding city. Stock and implements can also be purchased. Milk contract $53,000 per year; 100 registered Holsteins and 65 young cattle. Price and down payment can be negotiated. Illness forces sale. Call or write

Ted Posthumus

DANI REAL ESTATE,
434 N. Christina, Sarnia, Ont.
337-3234

Wanted:

WOMAN OR GIRL

for year-round employment in air-conditioned greenhouses. Please phone 278-8410, Lorne Park Florists Ltd., 1409 Lorne Park Rd., Port Credit, Ont.

---

100 Acres Dairy Farm

Melkcontract. Contract voor 6000 broilers. 4-slaapkamer huis met nieuw olie furnace. Grote barns. Silo. Vee en machines inbegrepen. 18 mijl vanaf Hamilton, Ont.

Vraagprijs $45,000, $15,000 down.

Jack Bylsma

REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

Farms te koop

175 acres, 140 bewerkbaar. De barn is uitgerust met nieuwe stable cleaner, bulk tank, melkhuis, 45 cattle ties. Silo 14 x 45.

Voor meer farms van 50 tot 500 acres, Ingersoll, Thamesford, Kentore areas of Oxford County.

K. A. McWilliam

REAL ESTATE
178 Thames St. S., Ingelsoll, Ont.
485-2800 Ingersoll.

Gevraagd omstreeks mei:

LEIDINGGEVENDE HULP

in een opgroeiend gezin met 7 kinderen tussen 14 en 5, waarvan de moeder ziek is. Jacob VanderVies, 2830 Confederation Road, Sarnia, Ont. Tel. 344-5841.

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis
Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen
onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE

's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

DAILY VACATION BIBLE SCHOOL 1967

IT'S NOW TIME FOR PLANNING

The following sample kits are available:

1. WE MEET JESUS. (This course from the Chr. Ref. Publ. House appeared four years ago and has now been fully supplemented with workbooks for all departments and beautiful handcraft.)
2. GREAT COMMISSION 1967 (Orthodox Presbyterian).
3. GOD, POWER FOR MY LIFE (Scripture Press).

Christian Book Centre

36 Longwood Road North   Hamilton, Ont.   JA 2-1234

GEVRAAGD:

Ervaren

MEUBELMAKERS
HOUTSNIJDERS (Hand)
MACHINE BEDIENERS

Wij zijn een van de vooraanstaande meubelfabrieken in de Verenigde Staten; vervaardigen het beste in eetkamer, slaapkamer en woonkamer meubilair.

Wij bieden vast werk gedurende het gehele jaar en uitstekende sociale voorzieningen, met inbegrip van pensioenplan.

Onze fabriek is gevestigd in Holland, Michigan, een stad met strenge religieuze traditie, waar verschillende Christian Reformed en Reformed Churches, alsmede verscheidene christelijk scholen, gevestigd zijn.

Wij zouden het prettig vinden van U te horen en beantwoorden gaarne elke vraag die U mocht hebben aangaande de geboden posities. Schrijf aan:

BAKER FURNITURE, INC.
573 Columbia Avenue,
HOLLAND, MICHIGAN,
U.S.A. 49423

Attn.: L. La Grand.

IN GROTERE STAD IN ZUID-WEST ONTARIO IS

TE KOOP

een goedbeklante Hollandse Slagerij annex Kruidenierszaak

Compleet met inventaris en voorraden. Winkelpand is te huur.

Gedurende de laatste 12 jaren heeft deze zaak een ruim inkomen opgebracht.

Alleen beslist serieuze reflectanten schrijven persoonlijk onder no. 1941, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Bantu Education in South Africa

There is no observable conflict between races in South Africa. There is, however, a sharp clash of ideas there on race relations. This clash occurs among persons *of each race:* in every racial group there are those who support the policy of apartheid and those who oppose it.

It is, of course, not possible on the basis of a few weeks study to affirm that there are no *latent* racial conflicts. It takes less than a day's stay in the country, however, to note the difference in ideas.

What the Bantu think about government policy is strongly influenced by the views of their White teachers. There is thus a difference in view on race relations between the Bantu who have been educated, for instance, by the Church of the Province (Anglican) and those who were trained by the Dutch Reformed Church. Albert Luthuli was educated in Adams, an Anglican school, and the Rev. S.G.S. Ntoane[1]) was trained in a seminary of the Dutch Reformed Church.

The support of separate racial development and the criticism of apartheid both come to sharp focus in *education,* especially the education of the Bantu. Here, where opposing forces mold the minds of the non-whites, one meets head on the clashing of opinions.

In considering the education of the Bantu[2]) we shall look not only at the advance toward independence of the non-whites but also the qusetion of the autonomy of the school as a distinct zone of human affairs. In fact, before we can attain a full view of South Africa, its people, and its racial policies, we shall have to consider in some detail not only the clash of ideas on race relations but also how the various societal structures such as the church, state and school function in the battle for the Bantu mind.

Organized education in South Africa, Leo Marquard *(The Peoples and Policies of South Africa,* 1960) points out, is entirely a product of Europe. The African educators have been trained in an educational system produced by Western culture. This system has been instituted and supported largely by Europeans.

The South African churches pioneered the education of the non-whites. For purpose of evangelizing, White missionaries had to teach the Bantu to read and write. This necessitated the establishment of schools. Dr. J. van der Kemp of the London Missionary Society established the first school already in 1789, six years before the English came to Capetown. The first mission school was established in the Orange Free State in 1823, in Natal in 1835 and in Transvaal in 1842.

Not only did the mission schools make it possible to evangelize the Bantu, they also became important means of civilizing them. The missionaries learned the language of the Africans and reproduced them in writing. They translated the Bible into the various Bantu languages and gave the natives reading material of good quality. The only education the Bantu got until the present century was through mission schools. The Provincial Governments did provide financial assistance to the mission schools, however, and in the Cape began to exercise control over the schools. Until the time of the Union of South Africa in 1910 the State did relatively little to educate the Bantu except to pay part of the cost. As late as 1926 there were 2,702 mission schools for the Bantu but only 68 state schools.

With Union, native education was placed under the control of the Provincial Councils. Each Province had its own system of taxation which differed greatly from that of the others and education progressed at greatly differing rates in the four provinces. In 1923 it was decided that all mission schools could apply for registration and subsidies and an Inspector of Native Education was appointed.

The Inspector reported that things were in a state of chaos. There were almost as many syllabuses as schools. As a result of his findings the Orange Free State adopted an official syllabus for African education. The Central Government had no control in education. All it did was help defray the expenses.

In 1925 the government supported African education to the extent of R 847,512. By 1953 this had increased to R 13,774,000. (One rand, R, =$1.40.) In this year there were 868,909 African students in 5,602 schools.

The year 1953 marks a change in Bantu education. Then the Nationalist government passed the Bantu Education Act which placed all Bantu education under the supervision of the central government. This it did only after receiving a report from the Eiselen Committee in 1951. The Committee proposed that the Bantu be educated in a plan that accorded with the policy of separate development. A previous report (de Villiers) had proposed the same system for Africans as for the whites.

Dr. H. Verwoerd, then Minister of the Department of Native Affairs (which first directed Bantu education) explained the new plan as follows: "Native education should be controlled in such a way that it should accord with the policy of the state . . . . Good racial relations cannot exist when the education is given under the control of people who create wrong expectations on the part of the Native himself." Racial relations "cannot improve if the result of Native education is the creation of frustrated people . . . . Education must train and teach people in accordance with their opportunities in life, according to the sphere in which they live." (C. Hansard, September 17, 1953) The Act provided for a central control of the native schools and the withdrawal of subsidies to mission schools and prescribed syllabuses which all schools, state as well as private, had to follow. No Bantu schools might continue in White areas.

To understand why this drastic change was made we should listen to some of the objections that were levied against the way the Bantu were educated prior to 1953. "Without any fear of contradiction it can be said that one of the main objections to the system of Bantu education prevailing prior to 1954, was the way in which the schools were separated from the communities that they had to serve. Parents had little or no say in school affairs and therefore showed little interest in them. To a large extent the Bantu regarded church and school as being divorced from tribal life, because the Bantu as a people did not participate actively in their management. Some tribes were even inimical towards the churches, responding with antagonism to their well-meant efforts to uplift the Bantu. Even where this was not the case, their attitude to the school was marked by lack of interest and indifference. They made no positive contribution to the education of their children other than paying taxes, because there was no opportunity to do so. A uniform educational policy did not exist — on the one hand each province had its own syllabus and policy, and on the other there were the numerous missionary societies, each going its own way. As a result, there was little in the nature of effective coordination among all the individuals who were trying to achieve the same purpose. It is true that a Union Advisory Board for Native Education had been created, but, because its function was purely advisory, it could do little to achieve uniformity of policy and clarity of aims. The organic unity needed to shape Bantu education was simply non-existent, nor was Bantu education an integral part of, or a positive factor in, the general plan for the development of the Bantu. The aims of Bantu education were in general vague and not clearly formulated. Since it is hard to reach an undefined goal, it is understandable why the old system of Bantu education was considered unsatisfactory by an increasing number of educationalists, statesmen, and clergymen." *(Education for the Bantu in South Africa)*

The Bantu Education Act meant a radical change in the control, the support and the aims of education. Because the Bantu needed fundamental education, stress was first placed on mass elementary training.

"Educational theory and practice were to be adapted to the material with which they had to work; in Bantu education this material is a Bantu child taken from a Bantu community, shaped by Bantu culture, speaking a Bantu language learnt from a Bantu mother." *(idem.)* The Africans were taxed to pay part of the education of their children.

When a separate Department of Bantu Education was established, Minister W. A. Maree stated in Parliament, "The paramount principle in the education of the [African] child in the urban areas must be, just as it is in the Reserves, that we must try to retain the child as a child of his own national community, because it is the basic principle of Bantu education in general that our aim is to keep the Bantu child . . . . The Bantu must be so educated that they do not want to become imitators [of the Whites, but] that they will want to remain essentially Bantu" (Hansard, June 1959).

The new system provided, then, for central control as well as much greater community and parental participation. School boards and committees were established. The Bantu Community School became the standard institution for education. While there was racial separation, there was to be no apartheid between Bantu education and the Bantu community! The Bantu communities would gradually assume control of the schools but not until they met the threefold test of "cash, competence and consent".

Even before the Act became law opposition against it flared. The Eiselen Report itself stated that African witnesses to the commission had showed "an extreme aversion to any education specially adapted for the Bantu . . . . The Bantu have, for numerous reasons, come to feel that any differentiation in education must be to their detriment . . . ."

Soon after the Report was published the South African Institute of Race Relations (SAIRR) called for a National Conference to discuss the document. The Conference stated in one of its resolutions that Africans are not culturally, economically or politically independent but form an integral part of the South African society. A paper read at the conference stated that the Eiselen Commission had greatly over-estimated the possibility of educating Bantu children for a specific adult occupational and social role. "It is not possible to halt the process of Westernization at some none-existent half-way station." A prominent African in Johannesburg said that long and bitter experience had convinced his people that differential systems meant inferior facilities for them. Education, he said, should not create differences and should unite rather than divide. In the same vein the South African Institute of Race Relations stated as its conviction "that the conception of Bantu education as a separate type of education designed specifically for Africans to fit them for restricted fields of activity within the South African community is unsound in principle and harmful in practice."

Shortly after Dr. Verwoerd made a speech in which he said, "Education must train and teach people in accordance with their opportunities in life according to the sphere in which they live." Leaders of the African National Congress issued a call for a boycott by African parents of the schools. It was called for the date the new plan would go into effect. The boycott was widespread, especially in the Witwatersrand and the Eastern Cape. Although most of the children later returned to the schools, some did not. Their names were removed from the rolls and they forfeited the privilege of getting further education. The African National Congress was later banned.

The criticism against the plan touched not only the aims of education but also its financing. The Conference called by the SAIRR stated that "Africans should not be expected to play a direct part in the finding of any portion of the funds used for their education . . . . Most of the financial wealth of South Africa is in the hands of the Whites—. Future developments in education for Africans should be financed from general revenue—even if this involves additional taxation. Since South Africa's children àre her real wealth, and since South Africa urgently needs the fullest development of every single citizen, no child should have its education hindered for purely racial reasons" (Horrell, *idem.*).

Soon after the Bantu Education Act was put into effect, several churches objected vigorously. The Church of the Province stated that it could not but deplore the Act and that it was morally wrong to follow a policy that had for its object the keeping of a particular race in a permanent position of inferiority. Since under the Act the government would not aid mission schools, the churches had the choice of turning their schools over to the state, to operate them at their own expense, or to close them. The government offered either to buy the church school property or to lease it. The Rt. Rev. Ambrose Reeves, then Bishop of Johannesburg, stated that he could not cooperate even to the extent of leasing the property to the Department. Therefore some Anglican schools were closed and others were leased to farmers, industrialists and mining groups. Some properties were later sold to the government.

The Methodist church declared its emphatic opposition to the Act but reluctantly decided to lease its school buildings to the Department. The Presbyterian Church stated that it was unable to support the government in the theory underlying the Act. The General Assembly left each Presbytery free to let (but not to sell) to the government.

A teacher leads a nursery class on their first steps towards learning. Primary school facilities are available for practically all the children in the primary school age group (7-14 years) living in European municipal areas, and for a very high percentage of those living in the Bantu areas.

Significantly, three Afrikaner churches stated that they favored the policy of the government. The Dutch Reformed Church's Synodical Commission declared that the government had the right to take over Bantu education and that there was nothing in the policy that necessarily conflicted with recognized Christian principles.

Since the Act provided that Bantu schools in White areas would not be permitted to continue there, many schools were closed. Adams College, where Albert Luthuli was educated, closed its teachers' training section because the task of training teachers was taken over exclusively by the department. A Dutch Reformed School (the Stofberggedenk Skool) was closed because it was in a White area.

Part and parcel of the idea of Bantu education is the involvement of the tribal chiefs in education in the Bantu homelands. The role of the chiefs also elicited objections. Many Africans complained that the chiefs (many were illiterate!) received unduly wide powers.

The erection of school boards and committees also came under fire. Muriel Horrell explains that the objections against these were largely due to the fact that many board members were inexperienced in the ways of Western democracy, that all board members had to be acceptable to the Department and that the Department could veto some of the decisions of the boards. After the Department took over the schools, it dismissed 26 teachers who, the Minister of Native Affairs said, had deliberately tried to organize opposition to the Bantu Education Act after it became law.

It takes but little exercise of the imagination to understand how the English press, both in and outside South Africa, could find abundant evidence in the adjustments that had to be made in putting the plan into effect to call 'foul' on the Nationalists. It can also readily be seen that if the press emphasizes the hardships and does not also explain the advantages of the new plan, the whole scheme can be made to appear like a colossal act of exploitation and suppression.

Strange thing is that right at the point where the opponents of apartheid call 'foul', its supporters call 'hurrah'. That point is the underlying aim of Bantu education. Both churches and organizations accuse the Nationalists of using the plan to suppress the non-whites. Supporters of the policy, however, claim just the opposite. The Pamphlet, *Education for the Bantu in South Africa* clearly states that all activities of the plan are to be carried out in the belief that education is the main channel along which the Bantu can be conducted to autonomy. "Education is one of the dynamic means by which the Bantu peoples of Southern Africa are gradually though progressively, attaining self-realization in terms of their own nationality." Autonomy in education is already a long way toward full realization in the Transkei.

Verwoerd once stated that while there was no room for Bantu education in the European community above the level of certain forms of labour, within their own areas, however, all doors were open, even the doors of the university. If one stares only at the first part of Verwoerd's statement, he sees only suppression in the plan for Bantu education. If he looks only at the second part, he finds it a truly laudatory enterprise. But if he looks at both together he sees how the Nationalists, who in South Africa have never been known to be deterred easily from a set course of procedure, have put into effect a plan they are convinced is for the best of South Africa and best for the Bantu also.

It appears to the writer that the charges of suppression are not duly founded, are not borne out by the execution of the plan, and should be dropped. The difference in idea on education for the non-whites is not that one group of whites champions the welfare of the non-whites while the other defends the vested interests of the Whites at the expense of the Bantu, the Asians and the Coloured. It is rather a difference in view as to how the non-whites may be best educated, for their own good as well as for the country.

The Nationalists have applied their policy of racially separate education to the university as well as to the elementary and secondary schools. It is here where the question of the automomy of the school comes to sharper focus. University education in South Africa deserves separate treatment.

Paul G. Schotenboer

---

1. Mr. Ntoane, a leading Bantu minister in South Africa, startled people in the Netherlands in the fall of 1966 when he said that the Afrikaners understand the Bantu better than the English do and that at least 75% of the Bantu people support the policy of separate racial development.

2. Space does not permit consideration here of the education of the Asians and the Coloured. Their education is not of great essential difference from that of the Bantu. Muriel Horrell has written two works on Bantu education, *African Education, Some Origins and Developments until 1953* and *A Decade of Bantu Education.* Much of the information we present is taken from her works.

THE VANISHING HUSKY

(Continued from page 10)

was, the ledge was completely sheathed in frozen spray, and sloped outward toward ultimate perdition. To cross on foot would have required crampons and ice picks. But the dogs took the ledge at full gallop, with the driver howling like a banshee behind them, and the komatik, with its two riders, sliding sideways at a crazy angle, the end of its port runner sometimes hanging over the abyss.

During the few minutes of that hairraising ride I gained a permanent respect for the huskies' courage and skill. Had they hesitated, slowed, or lost their footing, nothing could have stopped the komatik, the team and ourselves from landing among the pressure ridges far below.

But soon the 'Devil's Cape' was behind us, and the 'Devil's Bay' in front, with a looming cliff face, covered by a frozen waterfall, on the far side. There is a route, of a sort, over 'The Battery' as the cliff is called, but no dog can climb it. At its base we unhitched the team, scrabbled up the ice-fall, and, using a long rope, hauled the dogs, one by one, to the top, each howling dismally as he came, in the belief that his last moment had arrived. The ride down the gentle ice slope on the other side was a wild scrable with the dogs racing all-out to keep the komatik from running over them, and the driver applying his 'drugg' — a short length of chain slipped under the runners as a brake.

I never saw a dog whip used by the halfbreeds and white trappers of southern Labrador, but every Eskimo driver had a heavy, braided whip of rawhide, about 15 feet long, like the bull whips of the old west, and he used it with great cruelty. I am convinced it was needless cruelty, too, for you seemed to get just as much work out of dogs by just swearing at them as you could by the remorseless use of the lash. Few huskies were slackers; most of them would run themselves to death if you kept them in harness long enough.

I met Admiral Donald B. MacMillan (Robert Peary's protege) during one of his last expeditions to the Canadian Arctic in 1949. After half a century of northern travel MacMillan was still relying on dogs, driven by Eskimos, for travel over the sea ice. Motor toboggans were yet to prove themselves as the huskies' successors. MacMillan had used hundreds of dogs — mostly small ones of 60 or 70 pounds — and had seen many of them die in harness from exhaustion.

He was the last of the old-style explorers. All of them who ventured beyond their ships into the frozen wastes relied on sled dogs for transportation. Early experiments with horses and machines ended in tragedy. But the dogs wove a network of trails from Baffin Island towards the North Pole.

There is nothing alive toughter than a husky. On the coldest night, while the temperature drops to 60 below, he can curl up behind a snowdrift and go to sleep. Next morning he may be completely buried, so you have to carve him out, but he's ready for a 30-mile run, on an empty stomach if necessary, and under ideal conditions he can cover 50 or 60 miles between sleeps. He can work indefinitely on a pound of meat or fish a day, and some drivers feed dogs only three or four times a week.

They'll eat anything. Corn meal or flour with a little seal fat is a staple ration. Worn-out sealskin boots they devour with relish. Walrus hide is one of their favorites. Some Eskimos even file their dogs' teeth flat to keep them from eating their harness. And, of course, some of them will eat their owners, if they can snatch them at an obvious disadvantage.

Many drivers tell of narrow escapes when they slipped and fell among their dogs. I have known several children who came close to being killed — one who lost an eye, another who required hundreds of sutures to close wounds in his face, scalp and shoulders when the dogs he was playing with got over-excited and started to tear him to pieces. And there was a woman at Red Bay, Labrador, many years ago, who stepped outdoors among her husband's dogs one windy night when her cries could not be heard, and was found next morning as a heap of gnawed and bloody bones.

Despite such harrowing stories, huskies are no more dangerous than many other big dogs. If you maintain a posture of authority, you are far safer among 50 hungry huskies than you would be among 50 hungry mongrels who, unlike the huskies, have never been taught respect for human beings. And for every story of the husky's savagery, there's a matching story of his selfless devotion. Team leaders (usually females) often have a deep attachment to their owners, and will literally guard them with their lives. I long ago concluded that if a husky is treated kindly you can trust your life to him in any circumstances, but if he is treated brutally he may turn on you when he knows you are helpless.

At times of starvation in the far north dogs and men occasionally ate one another. Many an Eskimo has survived on dog flesh at the end of a long winter when all other food was exhausted. Knud Rasmussen and Peter Freuchen would even set out on a journey planning deliberately to eat their dogs as they went along. It was by such extreme measures that they became the first men to cross the northern Greenland ice cap, eating the dogs one at a time as their load of provisions grew lighter.

But who is to my mind the greatest explorer of them all, the Canadian Vilhjalmur Stefanson, required no such heroics. During the longest ice expeditions ever made by a white man he rarely lost a dog, and never ate one or had it die in harness. He specialized in big dogs of over 100 pounds each, and got teams of seven to haul unbelievable loads of more than three-quarters of a ton.

The husky probably originated as a small Siberian wolf, domesticated by nomadic tribes some thousands of years ago, and brought with them to Arctic Canada, where, through hundreds of generations, he developed his special characteristics: heavy white coat, heavy pads and furred toes as protection against ice.

But in spite of such adaptations, the dogs' feet can get badly cut by snow needles in the spring. You must then fit them with small sealskin boots — a great nuisance with a team of 15 dogs for which you have to make 60 boots, then tie them on each morning and take them off each evening, to keep the dogs from eating them. What's more, the boots usually wear out in three or four days.

As they interbred with other races of dogs, many huskies lost the ancestral white coat, and came out all shades of grey, black and brown. White was a big advantage, especially when hunting seals or bears. Dogs were essential for hunting seals in the winter, since the seals' blow holes were usually buried under snow, and completely invisible. Dogs could smell them out, and their masters would then mark them with a tiny flag.

Bear hunting was vastly different from the cat-and-mouse game of hunting seals. Usually a whole team would be released from harness, and they would chase, surround and hold a bear at bay until men could arrive with guns. It was very noisy, exciting, and often fatal to the dogs, who might be killed by a single swipe of the bear's paw if they were a little too slow, or hit by a bullet from the fusillade that the hunters (there were usually several of them) let loose. Many modern Eskimos, hunting with motor sleds, tow a small komatik behind them with a dog or two riding atop their gear; the motor sled, though far more efficient than dogs in most ways, is not much help in finding a seal hole or tracking down a bear.

Cross-breeding not only changed the huskies' coats, but increased their size and their intelligence. In the central Arctic, where the breed remained fairly pure, they rarely exceeded 70 pounds. On the Atlantic coast, where they were crossed with timber wolves, St. Bernards, Newfoundlands and German shepherds, they often reached 120 pounds.

The finest dog I ever saw was the result of such a cross. Part German shepherd, he had the handsome husky shape, but weighed 130 pounds and was clothed in several shades of grey. He had a most amiable disposition and great courage to boot, for in 1965 he tackled a wolf single-handed — something no husky has ever been known to do. He ran down the wolf, brought it to bay, and was preparing for a fight to the finish when his master arrived and ended the encounter with a shot from his 30-30.

A few of the cross-bred dogs also learned to bark — a thing no real husky can do. He does better, though. He howls and mourns and keens in a way that is musical, nerve-racking, or blood-curdling, according to your point of view. The typical sound of the north, a generation ago, was the howling of dogs. They would begin shortly after dusk — first one, then two or three, then every dog in the settlement, sending up a long-drawn lament full of all the loneliness of the Arctic night. If there happened to be a full moon, they might keep it up, more or less, until dawn. You learned to sleep through it. You had to.

But now the typical sound is the sputtering of motor toboggans. With a month's grub, a sleeping bag, a change of clothes and a drum of gasoline tied to his komatik, and the komatik hitched to a ski-doo, the trapper or hunter can cover in two hours as much ground as he used to cover in a day by dog team. The ski-doo doesn't have to be fed (except with a little gasoline). It never goes lame. It never dies of distemper, as sled dogs did by the thousands. And it cannot run off and leave you stranded in the middle of the wilderness — one of the husky's favorite tricks.

Sometimes a run-away team got its harness snagged on a tall spear of rock or an ice hummock. Then the dogs would lie down and wait for their master to arrive and give them a sound beating. But if the dogs got clean away, he would have to hoof it to the nearest settlement, be it 10 or a hundred miles away. It used to be a great joke, in the north, when a man's team arrived without him. He might perish because of it, but it was very funny, none the less. The north is a cruel place, and even its jokes are harsh ones.

(Imperial Oil Review)

William Dam Seeds

See them grow ! ! !

English Catalogue FREE upon request.

WEST FLAMBORO, ONT.

A.R.S.S. MONTHLY BULLETIN

Don't let them spoil it! For Christ's sake!

We have come almost to the end of today's agenda and those of you who have come from afar will want to be going home soon. I will, therefore, not detain you any longer than necessary. But I would like you to give me just a few minutes for these opening remarks.

Yes, I said: opening remarks. For though they come toward the close of this annual meeting they are intended to give some guidelines for the beginning of a new year in the Association. Toward the end of my annual report to you, I gave as my opinion that we are now about to enter a year of crisis. For there is every indication that in the next twelve months it will be decided whether we have sufficient vitality in our movement to continue in the present direction and at the present pace. Such a moment of crisis can have various effects. It can discourage us and fill us with fear; it can also stimulate us and clothe us with determination. Various elements in our movement can beset us with fear and can drain our courage; they can break the Association easily. Presently I will mention some of them. But before that, I would enjoin you: **Don't let hem spoil it!** For there is one central element in our movement which can tolerate neither fear nor cowardice: the fact that our work is **for Christ's sake!**

It's not so good

If we but wish to concentrate our attention on a number of things in a secular, worldly, carnal manner there is enough reason to predict, that we will come out of the critical year ahead of us in a state of thorough defeat. This year we hardly made it and the budget for next year is twice as high. Bad financial policy. Certainly the people are burdened heavily enough already. Besides, would it not be foolish to expect even a majority of the 1200 associate members to become full members, since many of them will not be able to afford the annual dues of $25.—? The fact that at the end of 1966 almost 40% of the dues were still not paid seems to prove that. In one word, the whole financial picture seems weak enough to predict, that it alone could cause the downfall of the Association within the next year. Especially if we also want to double the full-time staff by this summer.

The financial situation is by no means the only stumbling block. There is also the pessimism that our ultimate aim, a university, is utterly beyond reach for a small community such as ours. And in this connection the relationship to Calvin College also enters into the picture. For besides the differences in outlook between our Association and the institution of the Christian Reformed Churches and besides the critical relationship between them, there is the question whether it makes sense that by and large the same group of people will have to support two universities.

This immediately suggests another problem: Is the A.R.S.S. really broad enough to capture the support of the entire reformed community? Or does it get stuck in a narrow policy defined by the limits of one type of rigid philosophy? Is the Association representative and democratic? Or does one have to belong to a clan in order to be elected to the Board? Is it not true that this issue keeps irritating the members and that a large number of problems related to this one causes all sorts of hard feeling and criticism which prevent active and full support?

The list of critical factors can still be extended. We can point to the inactivity of the chapters. Many of them seldom meet and when they do meet only few people show up. The relationship between head office and the local boards is poor often and many do not seem to have much of an idea of what goes on. The members are not as informed as they should be. The services of the Association are not as intensive and do not cover as wide an area as we could wish.

All of these things are part of our movement. Maybe we do not like it. They still are. Maybe they should not be. But they are. All of them have some background somewhere. All of them have some legitimate point of connection in things going on. Each one of them could, under the right circumstances, blow our work to the skies. We could take any one of them and point out that, even if it were the only thing wrong, it would be enough to destroy our work.

Not all that bad

Of course, it is true — and it should not be forgotten — that for each of these fearful elements one can come up with reassuring words. The financial policy could be shown not to be so weak after all. If local schools and churches can operate on budgets sometimes exceeding $100,000.— one should not even be concerned about a much smaller amount for an international movement. And if churches and schools ask their members to be responsible for annual contributions of $500.— or more, can a crucial organization such as ours not ask for $25.—? About the high ideal of a university, one could say that the first intention is to have together a community of scholars, representing the entire universe of learning; that having these people together in one place would constitute the primary meaning of a university; that this would not have to mean the whole expensive array of buildings and equipment which to so many are immediately associated with the word university.

One could continue in this vein. It could be said that the relationship to Calvin is not so bad as some think; that in so far as it is bad one should not onesidedly blame the A.R.S.S.; that a critical position with relation to Calvin may in itself be a good thing. And one could go on to say that those primarily aiming for a broad and representative organization are using a criterion which is not applicable to any christian organizaton. And that the problems of inactive chapters and an inefficient office are often largely due to factors that simply can not be overcome at this early stage, because there is a definite limit to what a few people can do.

Let's stop talking

Much more can be said. Nothing more should be said. The fatal issue is that these elements often tend to take a place in the life of the Association which they should not have; irregardless of the side on which they play a role. They are human, altogether too human issues. **Don't let them spoil it.** They easily sidetrack a movement. They can all fill us with fear and undermine our courage. But why should they? Do we know ourselves? Do we know who we are? If so, do we, shall we expect anything different? Should we, humanly speaking, aim for and expect an organization which is humanly speaking, the best we can have? Should we, humanly speaking, concentrate hard on these weaknesses sothat we can eliminate them all? Even if it were possible?

I submit that such attempts, such concentration on these issues would lead us astray, would lead us to concentrate on the human and on the outward elements, would draw us away from the supreme condition and aim of our work: an academic mission **for Christ's sake.** I do not know of one single cause in which all human things are humanly speaking going well — the financial picture rosy, the internal organization working like a clock, the relationship to others smooth and easy, eliciting the praise of friend and foe — which does not end up in fleshly boasting in its own power, which does not start hankering after the world, which does not drift away from Christ. It seems that these things are simply too strong a temptation for us. Always and ever, we must be reminded again that it is only Jesus Christ who can accomplish our work and that it is for his sake that we continue our work. The reason for joining the Association, for working for it, for supporting it with dollars and sweat and prayers can always only have one reason: the work must go on for Christ's sake. Let whatever we do and do not do be debated, discussed, criticized and even despised. **But do not let whatever we do or do not do spoil what must be done for Christ's sake.**

Our primary concern should neither be with the resources nor with the results of our work. We must first seek the Kingdom. Resources and results will then be added. And maybe not even in our day. But that is not our concern. It is only in our weakness that God can accomplish his purpose. He chooses nothing but the foolish and the weak. Lest we should boast. Lest we should think that there is anything we can accomplish. Please, let us pray that God will save us from the day that the money will come rolling in, that He will keep us from all agreeing with one another on all important issues, that He will take away from us always all occasion for boasting. For the moment that we think we can do it ourselves, God will let us do it ourselves. And then all is lost. We should do our duty and we should act responsibly. This includes that in Christian love we try to find one another in our differences, that in good faith we try to be level-headed stewards, that we attempt to have an efficient organizational set-up. But let us not yield to the temptation to focus our attention on these things, let us not succumb to the pressure of centering our criticism on these issues. **Don't let them spoil the work that must be done for Christ's sake!** Let us have the courage to be weak, in order that Christ may be strong in us. Let us not be afraid of failure, in order that whatever is accomplished may be known as the work of Christ.

Let me just give you one example of the way in which God reminds us time and again to have confidence in Him only. You will recall that toward the end of last year I put a desperate call for funds in our monthly bulletin. Our financial situation was very bad. We tried out a number of methods to remedie the matter. Soon afterward we began to notice that large sums of money came in. Around head office you could time and again hear phrases like: "It paid off." "Things are going good." "Our tactics worked." Indeed, things are going extremely well. For séven or eight weeks in a row as much or more than $1,000.— per week came in. Then, suddenly, it dropped. It did not quite stop, but it slowed down to a barely noticeable trickle. At first we were not at all worried. But when such a trend continues, your human nature gets the best of you and you begin to be concerned. And after three whole weeks of hardly any income at all Miss Smids and I began to be very doubtful about the appointments the Board had just made. It was at that moment that a letter was delivered in which we were given a loan of no less than $4,000.— for a period of seven years and without interest. Well, that was very nice, but it was, after all, only a loan; even though interest free. Yes, but wait a moment. There was one more paragraph in the letter. It read: "My prayer is may God richly bless this money, that the A.R.S.S. may be a fountain to which many of our covenant youth be drawn and find soul-satisfying knowledge and that I may see the day that this money be turned into donations. For Jesus' sake. Amen." — When money comes in that way, you know that it is not the result of any work we have done. That is a cheque from heaven. Thus the Lord shows us that all our needs will be filled, so long as we let Him do it.

Saddle your horses

God works His way in what the old Adam in us calls foolishness and weakness. He lets Gideon attack a whole army with a handful of men, so that there can be no mistake about the fact that only He is strong. For Christ's sake the A.R.S.S. struggles with the forces of anti-Christ in the world of scholarship, the most powerful structure in our world. It does that with not even one handful of employees, with the backing of a people that is mostly unlettered and largely without capital; it does that in a way that has been and will be wide open to much strong criticism of which much may be justified; it does that with so much sin and weakness and foolishness around it that we could blush when we think about it. But so what? **Don't let these things spoil the work!! It is for Christ's sake and the power is His.** We only prepare the horses for battle. Crippled, old, worn horses with weak riders. But the victory belongs to the Lord. Don't let the horses spoil it. Let us not become weak when looking at what we have to contribute to the battle. For indeed, that is all weakness and we can expect nothing else. Let is be for Christ's sake that we are strong in faith and trust. For His sake the work can and will be done.

(Address to the annual meeting of March 11, 1967 by Hendrik Hart.)

Items of interest

The Association has signed a contract for the purchase of a property down-town Toronto. Watch for further news.

☆

The Rev. J. C. Vander Stelt and Mr. J. A. Olthuis have accepted appointments to the staff.

☆

Those present at the annual meeting donated $1160.— for the Institute.

☆

The Neerlandia Chapter collected $865.— for the Institute.

☆

Some 100 applications for membership were received since the last meeting of the Board.

☆

The Executive Director visited Chapters in Grand Rapids, the Lakehead, Winnipeg and Edmonton and spoke at Calvin, Dordt and Trinity Colleges.

☆

The Development Director campaigned in Sarnia, Wallaceburg, Essex, Chatham, London and St. Thomas and will do so in 15 more places in the next 2 months.

CHURCH ANNOUNCEMENTS

CHR. REF. CHURCH

Calls received:

Houston, B.C., Rev. J. Ebbers of Corsica, S.D., U.S.A.

Blenheim, Ont., Rev. J. H. Groenewold of Detroit, Mich., U.S.A.

Calls declined:

Alliston, Ont., Rev. J. C. Derksen of Guelph, Ont.

Winnipeg, Man., Rev. C. W. Tuininga of Telkwa, B.C.

Peoria, Iowa, U.S.A. Rev. T. Heyboer of Abbotsford, B.C.

Edmonton (III), Alta., as a minister of evangelism, Rev. A. P. Verburg of Phoenix, Ariz., U.S.A.

CAN. REF. CHURCH

Call received:

London and Watford, Ont., Rev. J. J. Wildeboer of Driesum, The Netherlands.

Call declined:

Edmonton, Alta., Rev. P. Kingma of Smithers, B.C.

THE PENTICTON CHR. REF. CHURCH ORGANIZED

It was a day of joy when the Classical Home Mission Committee came to Penticton, B.C., to organize a new Christian Reformed Church in the Okanagan Valley.

The group came together in the new churchbuilding (not completed yet) on 148 Roy Avenue West. This building will be dedicated to the service of the Lord in the beginning of May. It is in use already because the old building had to be demolished before the end of 1966.

We are waiting now for the pews, so that we can seat the guests that will be invited.

The Rev. B. den Herder of Chilliwack was in charge of the service that evening. The Rev. J. Zwaanstra of Burnaby gave the message. The Rev. J. Botting of the "First" Church of Vanvouver installed the new office bearers.

The Brethren J. Bil, J. Antonides and H. Hoornenborg were chosen as elders, Br. J. Bosma was appointed as Deacon.

One more Deacon will be chosen later on.

Penticton has received many blessings under the Lay-Missionary J. Tensen, now serving in Cochrane and under the Home Missionary Rev. R. Groeneboer. It is growing. There are 21 families at the moment. This summer we expect many visitors again in our sunny Okanagan. We hope to have a S.W.I.M. Team for Wisconsin this year. The congregation bought a parsonage for the Home Missionary.

So this young Church has everything needed to proceed with the work of Evangelism in this Community. There is a need for Reformed witness here. May the Lord bless our work to the glory of His name.

APRIL 30th

The Bible Society needs your help!

Throughout Canada the Bible Society calls on all churches for help on April 30th (or May 7th). This call should find a ready response in the hearts of our people, since the only goal of the Bible Societies is to translate, to print and to distribute Holy Scripture —" the whole Bible and only the Bible."

Right now, the Bible Society has 3000 men and women working in the translation and revision of Scriptures in 500 languages. It provides Scripture in the language of the people either free of charge, or at the price the people can afford to pay. This means that 90% are sold below cost.

In Canada distribution of Scriptures by the Canadian Bible Society is over 400,000 volumes in 70 languages. Annual distribution by the Bible Societies in the world is about 80 million. For the work outside Canada the Canadian Bible Society has pledged $800,000 in 1967.

In this adventure all Christians should stand shoulder to shoulder and no Christian may stand aloof!

Therefore, let every church order now free material for that Sunday at its own District Office of the Bible Society — Bulletin covers ("Blessed be the nation whose God is the Lord"), posters, envelopes and folders. Films and filmstrips are available to illustrate this world-wide enterprise.

ADDRESSES:

Canadian Bible Society, Suite 200, 1835 Yonge Street, Toronto 7. General Secretary, Rev. Kenneth G. McMillan.

District Offices:

NEWFOUNDLAND: 100 Portugal Cove Road, St. John's.

CAPE BRETON: P.O. Box 34, Sydney, N.S.

NOVA SCOTIA: 42 Granville, Halifax.

PRINCE EDWARD ISLAND: 170 Kent Street, Charlottetown.

NEW BRUNSWICK: 117 Germain Street, Saint John.

QUEBEC: 1025 St. John Street, Quebec 4.

MONTREAL: 1450 Union Avenue, Montreal 2.

OTTAWA: 315 Lisgar Street, Ottawa 4.

BAY OF QUINTE: P. O. Box 695, Peterborough.

UPPER CANADA: 1835 Yonge Street, Toronto 7.

HAMILTON: 336 Main Street East, Hamilton.

WESTERN ONTARIO: 424 Waterloo Street, London.

NORTHERN ONTARIO: 447 Main Street, North Bay.

MANITOBA: 308 Kennedy Street, Winnipeg 2.

NORTH SASKATCHEWAN: 250 Second Ave. S., Saskatoon.

SOUTH SASKATCHEWAN: 2127 Albert Street, Regina.

NORTH ALBERTA: 9851 Jasper Ave., Edmonton.

SOUTH ALBERTA: 117-7th Ave. S.W., Calgary.

BRITISH COLUMBIA: 593 Richards Street, Vancouver 2.

BE UP TO DATE
Read
CHURCH and NATION
Publication for the Chr. Ref. Church in Canada.
$3.00 per year.
PRO REGE PUBLISHING COMPANY
10 Golfdown Drive, Rexdale, Ont.

Hamilton District Christian High School

Last February the membership of the H.D.C.H.S. was called together to decide on an extension to the school. Under the able chairmanship of Mr. M. Koole, president of the board, the meeting moved briskly forward to give the board full mandate in their proposed extension and drive. Through the instrumentality of Scripture and the words spoken by the chairman and other functionaries the Spirit of God entered causing the meeting to believe that the proposals before it were truly from God and to His interests. In that confidence the meeting was moved to voice its accord.

The building plans outlined by Mr. Peter Turkstra, chairman of the building committee, call for four additional classrooms and a gymnasium.

The drive, in the hands of Mr. John Voortman, calls for $200,000. Mr. Voortman briefly outlined his programme and explained the various possibilities of paying one's contribution by instalments. The membership was made to realize that this programme is big and calls for big-heartedness. The extension to the building calls for approximately $125,000. Forty thousand dollars is earmarked for equipment and $35,000 for debt reduction.

Mr. Krosschell, the principal of our school, explained the school's needs. The inadequacies of the science department and library as well as shortage of classroom space became apparent. Plans call for adding either a four years commercial course or a four year arts and science course. This will fill the need of a wider range of students and calls for more room. The gymnasium-auditorium combination with kitchen and shower rooms quickly moved from the category of luxury to that of necessity under the explanations of Mr. Krosschell. Present facilities are not adaptable for the P.T. programme. Facilities are being rented constantly for certain sports and activities. Choir and drama need a home. School parties, banquets, P.T.A. meetings and intramural sports never see their own school. We were convinced.

With grateful hearts, confident of the Lord's indispensable blessing, we went home.

TEACHERS WANTED

The John Knox Christian School of Woodstock has an opening for

A TEACHER

for grades 6 & 7. Male teacher preferred.

Please send your application and inquiries to the Principal, Mr. R. Vander Ploeg, 1045 Parkinson Rd., Woodstock, Ont.

Calvin Christian School of Drayton needs

TWO TEACHERS

for grades 3 & 4 and 5 & 6 for the 67/68 schoolyear. Please contact the Principal, Mr. H. Schaly, Box 141, Drayton, Ont.

Springdale Chr. School, midway between Toronto and Barrie, requires a

TEACHER

for the junior grades. Please send inquiries to the Principal, Mr. Dave Witt, R.R. 4, Bradford, or phone 775-2952.

Vancouver Christian School needs

A PRIMARY TEACHER

Applicant should submit all details of qualification and references in the first letter. Degreed teacher with experience at Music training is preferred. Starting salary for degreed teacher $4,750.—. Write to G. Ensing, 2755 East Second Avenue, Vancouver 12, B.C., Canada.

The Thunder Bay Christian School will need

TEACHERS

for the 1967-68 school year. Our school serves the area of the University city of Port Arthur and Fort William. Please send applications or inquiries to the Secretary, Wm. Doppenberg, R.R. # 1, Fort William, Ont.

The Board of the John Knox Chr. School of Brampton is inviting applications from qualified

TEACHERS

for the school year 1967-'68.

The ten-room school is located in a fast growing town 20 miles West of Toronto.

Salaries are based on an attractive salary schedule, prepared by the present staff and board.

For further information contact Mr. H. A. VanderWindt.

The principal may be contacted at the school.

Please send applications giving qualifications and references to the Secretary of the Board, G. W. Gerrits, 15 Fullamore Rd., Brampton, Ont.

The RED DEER Christian School, to be opened in September 1967, invites applications for the position of one or two qualified

TEACHERS

for the grades I-IV, pending on results of enrollment. Please contact Mr. G. Ouwens, Pres., 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

The John Calvin Chr. School of Strathroy, Ont. will be in need of

A TEACHER

for one of the primary grades. Please send applications stating qualifications, experience and references to the Principal, Mr. G. Bonekamp, 306 Drury Lane, Strathroy, Ont.

The Calvin Christian School of Chatham will be in need of

TEACHERS

for various grade levels.

Please send letters of inquiry or application, stating qualifications, experience and references, to the Principal, Mr. John Postma, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

The Calvin Christian School of Victoria, B.C. cordially invites applications from

TEACHERS

for its primary and intermediate grades to fill three vacancies in 1967-1968. Send your inquiries or applications to the Principal, Mr. H. van Huizen, 2560 Shelbourne Street, Victoria, B.C.

The Smithers Canadian Christian School is in need of

THREE TEACHERS

for 1967-68. One for grade 1 (one), one for either grade 3 or combined grade 4 and 5, and one qualified to teach **Mathematics and Science** in grades 8, 9 and 10.

Please send applications or inquiries to: The secretary H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

Calvin Chr. School in Lacombe, Alberta, opened last year with 2 class rooms and expanding this year to 4 class rooms, will be in need of

TWO TEACHERS

grades 1-2 and grades 3-4-5, for the school year 1967-'68.

Please send applications and inquiries to: W. Wildeboer, Principal, Box 434, Lacombe, Alberta, Canada.

The Canadian Christian School of Jarvis needs

TEACHERS

for the school year 1967/68.

Please send your application, stating qualifications and grade preference, to the Principal Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Tel. 587-2604.

NEW WESTMINSTER, B.C.

The John Knox Christian School will need

A FEMALE TEACHER for Grade III

and

A MALE TEACHER for Grade V

for the school year 1967-'68.

Please send your applications, stating qualifications and experience to Mr. N. J. de Regt, Principal, 5119 S.E. Marine Drive, Burnaby 1, B.C.

The Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. requires for Sept. '67

A PRINCIPAL and TEACHERS

Please send your applications or inquiries to the Secr., J. Kaastra, R.R. 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848.

The Sarnia Christian School invites the applications of

TEACHERS

for various grade levels.

Letters with full particulars are to be sent to the Principal, Miss R. Van Westenbrugge, 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

Langley Chr. School seeks applications for the position of

TEACHING PRINCIPAL (grades 5-7) and

TEACHER for grades 1 & 2.

1967-'68 School term. For applications and information contact Dick Top, Box 193, Cloverdale, B.C., Canada.

The John Calvin Christian School of Guelph will be in need of

ONE TEACHER

for the schoolyear 1967/68 for three intermediate grades with an approximate enrollment of 25 pupils. Send applications to' Mr. T. S. Bootsma, 80 Liverpool Street, Guelph, Ont.

The Ebenezer Christian School of St. Thomas will need

A TEACHER

for Grade 1 & 2 per Sept. Please send your application or inquiries to Mr. J. Groenenberg (Secr.), 98 Park Ave., St. Thomas, Ont.

The Calvin Christian School in Trenton will need

TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the 67/68 schoolyear. Please send applications and inquiries to the Secr. W. Wyngaarden, 207 King Street, Trenton, Ont. Phone 392-7910.

The John Knox Christian School of Clarkson is in need of

A PRIMARY TEACHER

for the school year 1967-68. Clarkson is conveniently located between Toronto and Hamilton. Please send application and inquiries to the Principal, Mr. J. Van Dyk, Box 54, Clarkson, Ontario.

The Richmond Christian School (near Vancouver, B.C.) needs:

TWO TEACHERS

for grades 2 & 3, and 4 & 5. Apply to: Mr. J. De Vries, Principal, 976 Alberta Road, Richmond, B.C. (phone: 278-5944).

"In Beautiful British Columbia" the Ladner Christian School will need a

LADY TEACHER

for the first grade. Please send application and references to Mr. A. Terpstra, 4709 - 47th Ave., Ladner, B.C. Location 15 miles S. of Vancouver, B.C.

The John Knox Christian School of Wyoming, Ontario, will be in need of

A TEACHER

for the primary grades.

Low-rental, cosy apartment available.

Please send your application to Mr. F. DeVries, Box 81, Wyoming, Ontario.

The Belleville District Christian School invites applications for the position of

PRINCIPAL

starting this fall in its three-room school. Please send inquiries to: A. Van Reewijk, 409 Dundas St. W. Belleville, Ont.

TEACHER REQUIRED

for grades 3 and 4 to replace Staff member upgrading his qualifications. Alliance Salary Schedule offered. Apply to Holland Marsh Christian School, Mr. C. A. Radder, Secretary, R.R. # 2, Newmarket, Ont

---

The Agassiz Christian School needs a

TEACHER

for grades 3 and 4.

Applications for this position may be sent to the principal Miss H. de Lange, Box 323, Agassiz, B.C.

The Calvinistic Christian School of Wellandport needs for next term:

A TEACHER

for primary or intermediate classes to complete staff of 10.

Applications to Mr. H. K. Bergsma, R.R. 1, Wellandport, Ont.

The Brantford Christian School still needs for Sept. 1967

2 TEACHERS

for Grades 3 & 4; and Grades 5 & 6.

Please send your applications to Mr. J. Kooistra, Principal, 406 Marlboro St., Brantford, Ont.

Why not teach in OSHAWA?... The Immanuel School requires for the next school year

TEACHERS

for the intermediate grades. Salary according to the Ont. All. Schedule. Send your applications to the Principal Mr. Wm. Rang, R.R. 3, Oshawa, Ont.

Centennial Christian School, Terrace, B.C. requires a

TEACHER

for the intermediate grades.

For further -information please write: Calvin Christian School Society, Box 317, Terrace, B.C.

Calvin Christian Schools, Edmonton, Alberta, invite applications from

TEACHERS

interested in teaching grades one through ten. Salary for beginning degree teachers is $4500.00.

Send all correspondence to Mr. H. Konynenbelt, Principal Calvin Christian School East, 36th St. & 115th Ave., Edmonton, Alberta.

Due to expansion and study plans of three of our teachers, we invite applications for the position of

ELEMENTARY TEACHERS

in all levels.

Attractive salary and benefits for experienced and qualified teachers. Consider the advantages and challenges of teaching in a 15 room school system.

We are especially looking for teachers able to specialize in Physical Education, Art, and Music.

Write or phone for an application form: Mr. R. Klapwyk, Principal Calvin Christian School, Hamilton, Ont. (Phone 385-2045).

Fraser Valley Christian High School will need

THREE ADDITIONAL TEACHERS

next year: Commercial-English, Biology-Chemistry-Physics, Social Studies. Your talents are necessary in our young and growing high school. Enjoy the beauty of the Pacific Northwest and apply now. Send your application to: Mr. Sid Van Der Laan, Prin., 8275 E. Twelfth Ave., New Westminster, B.C., Canada.

The Calvin Chr. School of Kingston, the University City of Eastern Ontario, will be in need of

TEACHERS

for the middle- and lower grades, per Sept. '67. Please, send applications and references to Mr. H. Van Rossum, Prin., 309 Van Order Dr., Kingston, Ont. Phone 542-3927.

The Georgetown District Christian School will need

TWO TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the school year 1967-1968

Please send applications stating qualifications, experience, and references to the Principal, Mr. J. Petrusma, 28 Ewing Street, Georgetown, Ont.

YOU IN GOD'S WORLD

Young Calvinist Convention in Edmonton

There is much emphasis on man's achievements in a man-made world during the Centennial celebrations this year. It is significant, therefore, that the Young Calvinist Federation is directing attention to our world as *God's world* at its coming convention in Edmonton (Aug. 19 - Aug. 22, '67). The theme of the four-day convention is "You in God's World" and its presentation will be in sharp contrast to the statement found in the official guide of Expo '67:

"The conclusion of this final chapter of the story of man the producer is reassuring: Man is in control!"

Young Calvinists from all parts of the North American continent will be confronted with the conviction that *God is in control!*

This will be done through inspiring talks, a unique combined church service, a pageant, and a two-part presentation on Monday, August 21 called the "Frontiers of God's World." This program will begin with an audio-visual presentation describing the decades between now and the 21st century, the technological and cultural changes that have and will be taking place and the responsibilities today's youth will face tomorrow.

The second part of the program will focus attention on the challenges the Church faces in a changing society and how young Christians, young CALVINISTS, can witness effectively in word and deed.

Throughout the entire convention period the theme "You in God's World" will direct young people to the reality that this is our Father's world. In this knowledge Young Calvinists can boldly look ahead and claim the world . . . for Christ.

A Great Centennial banquet on Monday, August 21, will feature many local and provincial dignitaries. At the concluding rally on Tuesday night, a pageant portraying developments of God's Kingdom in Canada will be featured. Young Calvinists from most of the Federation's 46 leagues are expected to attend and share in this historic Centennial Convention. Arrangements are being made by the host committee in Alberta with assistance from the Y.C. Federation office which is located in Grand Rapids, Michigan.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

Timothy Christian School Association

Toronto, Ontario

$60,000.00 required

for re-financing purposes.

We offer notes on the following attractive investment terms:

$ 100.00 and up to $1,000.00 .... 5 years .... 6 %
$1,000.00 and higher amounts .... 5 years 6¼%
$ 100.00 and up to $1,000.00 .... 10 years 6½%
$1,000.00 and up to $4,900.00 .... 10 years 6¾%
$5,000.00 and higher amounts for minimum 10 years 7%

This offer is for residents of Canada only. Notes will be issued for value Canadian Currency.

Please contact The Treasurer, Kenneth C. Sjaarda. 23 Indianola Dr., Etobicoke, Ont.

NEWS
from the Prairies

In **Manitoba**, the government's program of school consolidation was flatly rejected by 19 of 33 school divisions in a province wide referendum. It asked the voters to abolish the hundreds of district school boards administering elementary education and hand the responsibility over to the larger divisional boards now looking after secondary education. In many cases, it would have meant sending children longer distances to classes and losing local autonomy. Divisions rejecting the proposed consolidation will pay a penalty of less government assistance from the foundation program, whereby the province will pay 65 percent of education costs. The local share will be raised through a 9 mill levy on residential property and 33 mills on commercial property.

☆

In **Saskatchewan**, Premier Thatcher's government, widely known for its stress on private enterprise, is moving into the housing field on an increasing scale. The reason is that the private sector is hampered by tight money from providing enough low-cost homes and low-rental units. In partnership with the federal and provincial governments, it will concentrate part of its program on towns and small cities; where an influx of industrial workers creates special housing problems. It also makes a study of housing needs in the wide-ranging "potash belt" where three mines are operating and several more are under construction.

☆

In **Alberta**, a record budget of almost $834,500,000 — 14 percent higher than that for the current fiscal year and calling for a 67.5 million dollar deficit was presented last month by Provincial Treasurer A. O. Aalborg. A total of $400,000 was provided for private school grants. Of every budget dollar, 25 cents will be spent in Alberta on education programs. The chief revenue producer will be the natural resources (mainly the petroleum industry), contributing 32.5 cents of every budget dollar. No new taxes (Sales Tax) were announced. This could be expected at the eve of a general election.

For those unfamiliar with the party standings in the 63-seat Alberta Legislature, I repeat here the distribution:

Social Credit —58, Liberal — 3, Coalition — 1, N.D.P. — 1.

The best possible use of Alberta's human resources, through the free enterprise system with emphasis on individual dignity and freedom, forms the key principle of a white paper, presented to the Legislature by Premier Manning, who must be considered the main author of it. It severely cracks down on "political manoeuvering for position advantage" and finds the role of loyal opposition eroded. It warns against "those who define their utopia in collectivistic and socialistic terms and who are committed to the implementation of coercive measures in order to force individuals into some prescribed mould". "The primary rights and responsibilities for the development of the human resources should reside with private citizens and associations, with responsible government performing a supporting function." The Foundation Program, which provides funds for education would be improved, new junior colleges and universities would be founded. It makes no reference to the controversial financial theories, which were such a basic part of Social Credit doctrine in the 1930's. Bitter controversies were raging during this session, between the daily papers and the Government, to the extent that MLA's allegedly would not go into debate in fear of being misquoted by the papers.

Policies of the government on mental health services and the liquor abuse by the Blackfoot Indians — at Gleichen and Cluny, 50 miles east of Calgary — came under severe attack by the Edmonton Journal and the Calgary Albertan.

The biggest guessing game in Alberta revolves around the date of the provincial election. However, many take it for granted it will be on June 15th or thereabouts.

The Confederation Train came through Calgary, just when it had nine days with 20° below temperatures and blowing winds. It was really worthwhile seeing, but not to queu up for about two hours and risk the possibility of frostbite for the children, as some suffered from. Despite the horrible weather conditions an estimated 75,000 brushed up their knowledge on Canadian history.

In the **petroleum industry**, more than fifty oil companies are now involved in the Rainbow and Zama reef plays. At Zama North, the biggest oil pool, so far, has been found, estimated to cover an area of 24 townships. It is further estimated that about fifty separate oil pools may have been discovered in N.W. Alberta. There is a constant demand for skilled men. The demand for seismic crews is so great, new companies have been formed and personnel have been recruited from across Canada, United States and Australia. Three winter roads has been pushed through to Rainbow from the Mackenzie Highway on the east because of oil activity. A shortage of sulphur and a price increase will spur Western Canada's gas processing plants to increase production by 25 percent through expansion and new construction this year. The project to extract oil from the Athabasca Tar Sands is moving ahead on schedule toward full operation deadline of September 30. Actual costs of all extraction and processing facilities are running close to estimates. A 266 mile pipeline from the plant site to Edmonton is now being operated in reverse to move 7.5 million cubic feet of natural gas daily from Edmonton to the plant for heating and power generation. When the plant begins operations, the line will carry Athabasco oil to Edmonton for reshipment to Sarnia.

In Edmonton students of the Calvin Club had an inspiring meeting on March 17 with Dr. H. Hart, Executive Director of the A.R.S.S. On March 18 a Centennial Smorgasbord was held, attended by some 400 people and organized by the Second CRC Ladies Societies. The proceeds of $1100.— are gong to the two Christian Schools.

In Red Deer the membership of the Christian School Society decided to open a Christian School in September '67. Great was the joy of all the School Societies in Alberta when the Minister of Education announced the qualifications for a $100 per pupil grant to Private Schools in the second week of March.

In Calgary a membership drive for the CLAC was initiated by a series of three informative and thought-provoking speeches in each of the three CRC's by Mr. Ed Vanderkloet, CLAC business agent on his trip through Western Canada. At the moment of writing two ARSS-sponsored highschool student conferences are being held in Red Deer and Lethbridge. Seventy young people were in attendance in Red Deer.

March 29, '67. F.H.V.

Onze lezers schrijven:

"Onze hartelijke dank voor het mooie blad." — Mrs. D.D.

☆

"Wo don't like to go without Calvinist Contact." — Mr. P.S.

☆

Als U of uw vrienden nog geen abonnee op Calvinist-Contact zijn, vul dan onderstaand abonnementsformulier in!

(Knip langs deze lijn)

ABONNEMENTSFORMULIER

Aan: CALVINIST—CONTACT
BOX 312, STATION "B"
HAMILTON, ONTARIO

Wilt U direct Calvinist-Contact zenden aan:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

Aangebracht door:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

Als aanbrengpremie heb ik uitgezocht de volgende titel:

1e keus ....

2e keus ....

Abonnementsprijs voor Canada $5.00 per jaar. Voor andere landen $6.00 per jaar. Betaling per cheque is 15¢ extra.

Aan: CALVINIST-CONTACT, BOX 312, STAT. B, HAMILTON, ONT.

ADRES VERANDERING

Naam ....

NIEUW ADRES:

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven
voor Calvinist Contact,
want, hoe meer abonnees des
te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

LUTHERS WERKEN
De babylonische ballingschap der kerk; Brief aan Paus Leo X; De vrijheid van een christen.
De gemiddelde lezer heeft wel het een en ander over Luther gelezen, maar wie heeft ooit een van Luthers eigen geschriften gelezen? "Wie echter eenmaal door Luther is gegrepen," zegt Prof. Dr. J. T. Bakker, "komt niet gemakkelijk weer van hem los." Vooral niet wanneer men Luthers werken leest.

DE HUMOR VAN DE BIJBEL, door dr. Okke Jager (10e druk).
Dit bekende boekje behoeft geen aanbeveling.

POLIKLINIEK VAN DE HEMEL, door P. Terlouw.
Zuster Haayer vertelt over haar werk in een wereldstad, aan de zelfkant van de samenleving. Zij is een imponerende persoonlijkheid, een specialiste voor hopeloze gevallen. Haar belevenissen met allerlei 'markante' figuren vertelt zij met met een groot gevoel voor humor en een mild begrijpen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLOOD, by Alfred M. Rehwinkel.
This "one evening condensed book" deals with scientific and Biblical answers to earth's greatest upheaval, the flood.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

A MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronical of the persecution and triumphs of first century Christians.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

Voor twee abonnees:

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote **Not my will.**

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.